

Sygn. akt II K 40/18

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Buda - Chmielewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Monika Noska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) Justyny Racinowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 września 2015 roku, 18 listopada 2015 roku, 14 stycznia 2016 roku, 18 lutego 2016 roku, 24 marca 2016 roku, 26 kwietnia 2016 roku, 5 lipca 2016 roku, 24 sierpnia 2016 roku, 28 września 2016 roku, 2 listopada 2016 roku, 6 grudnia 2016 roku, 12 stycznia 2017 roku, 9 lutego 2017 roku, 19 kwietnia 2017 roku, 17 października 2017 roku, 5 grudnia 2017 roku, 11 stycznia 2018 roku, 14 lutego 2018 roku, 7 czerwca 2018 roku, 22 sierpnia 2018 roku, 20 września 2018 roku, 25 października 2018 roku, 6 grudnia 2018 roku . sprawy karnej

S. K. (1), syna R. i B., z domu W., urodz. (...) w I., zamieszkały I., ul. (...), nr PESEL (...)

Oskarżonego o to, że

I. w okresie od lipca 2014 roku do 3 listopada 2014 roku w I. znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubiną P. Z. (1) w ten sposób, że wywoływał awantury, w trakcie których używał wobec pokrzywdzonej słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe poniżając jej godność osobistą, popychał, szarpał, dusił, uderzał rękoma po całym ciele, a w dniu 3 listopada 2014 roku spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa na okres nie przekraczający 7 dni, przy czym mu zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w nieustalonym okresie do dnia 6 listopada 2014r. w I. w mieszkaniu przy ul. (...) dokonał kradzieży energii elektrycznej w ten sposób, że podłączył przewód elektryczny do oświetlenia na strychu, a następnie przez okno doprowadził przewód do swojego mieszkania z pominięciem swojego licznika, czym działa na szkodę właścicielki kamienicy B. B. (2), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w dniu 22 listopada 2014r. w I. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży mienia w ten sposób, że po uprzednim przygotowaniu odzieży sportowej w postaci skarpet firmy (...)

w ilości 3 par o wartości 19,99 zł., czapki R. wartości 49,99 zł., spodni N. wartości 119,99 zł., butów firmy (...) wartości 239,99 zł., koszulki firmy (...) wartości 29,99 zł., czapki wartości 39,99 zł. Oraz bokserek firmy (...) wartości 34,99 zł. o łącznej wartości 534,93 zł. i po odejściu od kasy wykorzystał nieuwagę ekspedientki zabrał w/wym. rzeczy w

celu ich przywłaszczenia działając na szkodę firmy (...) SA z/s w K. przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w okresie od 1 do 2 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania numer (...), w ten sposób, że przy użyciu śrubokrętu, spowodował odkształcenia przy krawędziach tych drzwi oraz poprzez odgięcie futryny spowodował jej pęknięcie, w wyniku czego powstały łączne straty w wysokości 1.000 zł. na szkodę B. B. (3), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

V. w dniu 2 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia dwóch par drzwi wejściowych –przesuwnych, dwuskrzydłowych do sklepu (...) w ten sposób, że wielokrotnie kopiąc i uderzając w ich powierzchnię, spowodował zbitcie ich przeszklonych części oraz odgięcie ramy prowadnic, w wyniku czego powstały straty w łącznej wysokości 7,306,20 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. J. z/s w I. ul. (...) (dawnej (...) – (...)), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 282§ 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VI. w dniu 23 grudnia 2014 roku w I., przy ul. (...), na terenie sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dowodu osobistego serii (...), działając na szkodę M. J.

tj. o czyn z art. 275§1 kk

VII. w dniu 31 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...) z siedziby (...), z biurka, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy S. (...) wraz z kartą (...) o numerze wywoławczym (...) wartości 250 zł. na szkodę F. (...)z/s w W. oraz telefon komórkowy S. (...) nr (...) wraz z kartą (...)o numerze wywoławczym (...) wartości 700 zł. na szkodę K. P. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VIII. w dniu 05 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...) w punkcie sprzedaży (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zestawu w postaci telefonu komórkowego (...) m. oraz tabletu (...)o łącznej wartości 1.758 zł. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. ul. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...)m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IX. w dniu 9 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał rozboju na L. S., w ten sposób, że po uprzednim użyciu przemocy w postaci popchnięcia w wyniku czego L. S. upadła na chodnik oraz uderzenia pięścią w głowę, powodując u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy po lewej stronie, które to obrażenia naruszyły jej nietykalność cielesną, doprowadził w/w do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską wartości 20 zł. z zawartością portfela, dowodu osobistego, karety bankomatowej (...) kluczy do mieszkania, telefonu komórkowego m-ki N., powodując szkodę w łącznej wysokości 80 zł., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r., i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r.

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

X. w dniu 10 stycznia 2015r. w I. w sklepie (...) w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionego A. B. (1) mienia w postaci portfela z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy i pieniędzy w kwocie 80,00 zł, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył przemocy wobec pokrzywdzonej, w ten sposób, że zrzucił A. B. (1) ze swoich pleców, na które pokrzywdzona skoczyła chcąc odzyskać swoje mienie, na chodnik, w wyniku czego A. B. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo – obojczykowego prawego, które to obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni

tj. o czyn z art. 281 kk w zw. z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

orzeka

1. oskarżonego S. K. (1) uznaje za winnego popełnienia tego, że w okresie od lipca 2014 roku do 3 listopada 2014 roku w I. znęcał się psychicznie i fizycznie nad P. Z. (1) w ten sposób, że wywoływał awantury, w trakcie których używał wobec pokrzywdzonej słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe poniżając jej godność osobistą, groził jej pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, uderzał rękoma po głowie i plecach, ciągnął za włosy, a w dniu 3 listopada 2014 roku uderzając ją dwa razy ręką w twarz, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa i rany tłuczonej nosa, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jej narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni, przy czym mu zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in.. za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk, którą odbył w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r. , tj. winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

2. uznaje oskarżonego S. K. (1) za winnego popełnienia tego, że w dniu okresie od 30 października 2014 roku do dnia 6 listopada 2014r. w I. w mieszkaniu przy ul. (...) dokonał kradzieży energii elektrycznej w ten sposób, że podłączył przewód elektryczny do oświetlenia na strychu, a następnie przez okno doprowadził przewód do swojego mieszkania z pominięciem swojego licznika, czym działał na szkodę właścicielki kamienicy B. B. (3), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r. ,tj. winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności

3. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 23 grudnia 2014 roku w I., przy ul. (...), na terenie sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu

osobistego serii (...), działając na szkodę M. J., tj. winnego popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 275 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

4. uznaje oskarżonego S. K. (1) za winnego popełnienia tego, że w dniu 9 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...), dokonał rozboju na L. S., w ten sposób, że po uprzednim użyciu wobec niej przemocy w postaci popchnięcia w wyniku czego L. S. upadła na chodnik oraz następnie uderzenia pięścią w głowę, powodując u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy po lewej stronie, naruszające jej nietykalność cielesną, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością portfela, dowodu osobistego, karty bankomatowej (...), kluczy do mieszkania, telefonu komórkowego m-ki N., powodując szkodę w łącznej wysokości 60,00 zł., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r., i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., z tym ustaleniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 283 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

5. uznaje oskarżonego S. K. (1) za winnego popełnienia tego, że :

- w dniu 1 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania numer (...), w ten sposób, że przy użyciu śrubokrętu spowodował trwale uszkodzenia poszycia zewnętrznego drzwi wraz z zamkami oraz uszkodzenia futryny, w wyniku czego powstały łączne straty w wysokości 900,00 zł. na szkodę B. B. (3), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. winnego popełnienia czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

- w dniu 2 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia dwóch par drzwi wejściowych –przesuwnych, dwuskrzydłowych do sklepu (...) w ten sposób, że wielokrotnie kopiąc i uderzając w ich powierzchnię spowodował zbiecie ich przeszkłonych części oraz odgięcie ramy prowadnic, w wyniku czego powstały straty w łącznej wysokości 7.306,20 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. J. z/s w I. ul. (...) (dawnej (...) – (...)), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., z tym ustaleniem, że czyn ten stanowi występki z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk,

- ustalając, że oba te czyny popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 288 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

6. ustalając, że w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X, dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 10 stycznia 2015 roku w I. w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 40,00 zł, powodując łączną szkodę w wysokości 190 złotych na rzecz A. B. (1), czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.k. i na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie wobec oskarżonego umarza z uwagi na przedawnienie karalności,

7. ustalając w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X, że wina oskarżonego polega na tym, że w dniu 10 stycznia 2015r. w I. w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdującego się w portfelu dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu osobistego na nazwisko

A. B. (1) oraz usunął dokument prawo jazdy na nazwisko A. B. (1) nie mając prawa wyłącznie nim rozporządzać, czym działał na szkodę A. B. (1), tj. winnego popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

8. ustalając w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X, że wina oskarżonego polegała również na tym, że w dniu 10 stycznia 2015r. w I. przed sklepem (...) zrzucił A. B. (1) próbującą go zatrzymać po dokonanej kradzieży ze swoich pleców na chodnik, w wyniku czego A. B. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo – obojczykowego prawego, które to obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk, którą odbył w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. winnego popełnienia czynu z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 157 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

9. uznaje oskarżonego S. K. (1) za winnego popełnienia tego, że

- w dniu 22 listopada 2014r. w I. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci jednego opakowania skarpet firmy (...) o wartości 19,99 zł., jednej sztuki czapki R. o wartości 49,99 zł., 1 sztuki spodni N. o wartości 149,99 zł., 1 sztuki butów firmy (...) (...) o wartości 239,99 zł., 1 sztuki koszulki firmy (...) o wartości 29,99 zł., 1 sztuki czapki zimowej (...) o wartości 39,99 zł. oraz 1 sztuki bokserek męskich firmy (...) wartości 34,99 zł. o łącznej wartości 564,93 zł. działając na szkodę firmy (...) SA z/s w K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

- w dniu 31 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...) z siedziby (...) z biurka, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy S. (...) wraz z kartą (...) o numerze wywoławczym (...) wartości 100,00 zł. na szkodę F. (...) z/s w W. oraz telefon komórkowy S. (...) nr (...) wraz z kartą (...) o numerze wywoławczym (...) wartości 700,00 zł. na szkodę K. P. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

- w dniu 05 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...) w punkcie sprzedaży (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zestawu w postaci telefonu komórkowego (...) m. oraz tabletu (...) o łącznej wartości 1.758,00 zł. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. ul. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk,

- ustalając, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

10. na podstawie art. art. 86§1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w miejsce orzeczonych w pkt od 1 do 5 i od 7 do 9 sentencji wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu S. K. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności

11. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego S. K. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód poprzez zapłatę :

- na rzecz L. S. kwoty 60,00 złotych,
- na rzecz B. B. (3) kwoty 900,00 złotych,
- na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. J. z/s w I. (dawnej (...) – (...)) kwoty 7.306,20 złotych
- na rzecz (...) SA z/s w K. kwoty 564,93 złotych
- na rzecz F. (...) z/s w W. kwotę 100,00 złotych
- na rzecz K. P. (1) kwotę 700, 00 złotych,
- na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. kwotę 1.758,00 złotych,

12. zwalnia oskarżonego S. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, w tym należnej opłaty obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. Akt II K 40/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 9 stycznia 2015 roku około godziny 21.40 L. S. szła ulicą (...) w I. w kierunku ul. (...). Kiedy była na skrzyżowaniu z ul. (...) z ul. (...) za sklepem całodobowym (...), podleciał do niej oskarżony S. K. (1), który pchnął ją z całej siły od tyłu w wyniku czego upadła na kolana. Następnie zaczął wrywać jej torebkę ale w związku z tym, że stawiała opór, uderzył ją pięścią w lewą, tylną część głowy, powodując stłuczenie głowy po stronie lewej, po czym wyrwał torebkę z zawartością i uciekł w bramę pobliskiej kamienicy. Tam w jednym mieszkań spalił torebkę z zawartością, pozostawiając sobie jedynie telefon komórkowy marki N..

L. S. w związku z tym, że nie miała kluczy od mieszkania, udała się do znajomej K. B., której opowiedziała o zaistniałym zdarzeniu.

W wyniku zdarzenia oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia należących do S. : torebki damskiej o wartości 20 złotych, w której znajdował się portfel o wartości 10 złotych, cztery klucze o wartości 20 złotych, dowód osobisty na jej nazwisko, karta bankomatowa (...) oraz telefon komórkowy marki N. o wartości 10 złotych, czym spowodował łączną szkodę o wartości 60 złotych. L. S. nie odzyskała skradzionych rzeczy.

Powyższe ustalono na podstawie :

- częściowych wyjaśnień oskarżonego k. 20-21, 35-36, 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v, 853v
- zeznań świadka L. S. k. 2-4, 27-27v, 927v, 1049v-1050
- opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej świadka L. S. k . 1050, 1181v
- zeznań świadka J. S. k. 1147v-1148

- zeznań świadka K. B. k. 1205v
- protokołu oględzin miejsca zdarzenia k. 6-7,
- informacji z KPP I. odnośnie zgrania monitoringu k. 1152
- opinii biegłego z dziedziny techniki komputerowej wraz z dokumentacją zdjęciową k. 1166-1170
- opinii z badań antropologicznych k. 1261-1264
- materiału zdjęciowego przedstawiającego postać wbiegającą do bramy do kamienicy przy ul. (...) (...) k. 412
- nagrania przedstawiającego postać wbiegającą do bramy do kamienicy przy ul. (...) zasklepem (...)k. 411, 990, 1147v, 1172, 1185, 1190
- opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej obrażeń L. S. k 447, 1296v

Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) (k. 20-21, 35-36, 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v, 853v) w części, w której zaprzeczył aby dokonując kradzieży torebki na szkodę L. S. używał wobec niej przemocy albowiem jego wyjaśnienia w tej części sprzeczne są z uznanymi za wiarygodne niżej opisanymi zeznaniami pokrzywdzonej L. S.. Oskarżony twierdził, że jedynie wyrwał wówczas jakiejś kobiecie torebkę, nie stosując wobec niej żadnej przemocy albowiem potrzebował pieniędzy na kaszkę dla syna. Wyjaśnienia oskarżonego tej treści stanowiły przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej za przestępstwo rozboju. Z zeznań pokrzywdzonej L. S. jasno wynika, że sprawca w celu dokonania zaboru torebki zastosował wobec niej przemoc polegającą na popchnięciu jej i uderzeniu w głowę. Tymczasem sam oskarżony w postępowaniu przygotowawczym potwierdził, że w torebce, której kradzieży wówczas dokonał znajdował się dowód osobisty na nazwisko S. oraz telefon N. starego typu, a takie rzeczy m. in. skradzionej S. torebce się wówczas znajdowały. Niewątpliwie więc to on dokonał przedmiotowego czynu zabronionego. Przyznał się również do tego, że następnie poza telefonem komórkowym pozostałe rzeczy wraz z torebką spalił. Odnośnie telefonu raz twierdził, że oddał go w zastaw T. M., czemu ten zaprzeczył, innym razem twierdził, że z uwagi na to, że był to telefon bardzo starego typu, wyrzucił go. W trakcie postępowania sądowego (k. 1074v) stwierdził natomiast, że właściwie w ogóle nie kojarzy osoby L. S. i właściwie w ogóle nie przypomina sobie kradzieży torebki, a zeznając na policji gotowy był przyznać się do wszystkiego albowiem policjanci, którzy go wówczas zatrzymywali, powiedzieli mu, że jeśli się przyzna to dostanie dozór policyjny, a nie areszt. Tej treści wyjaśnienia oskarżonego należało uznać za niewiarygodne albowiem z uznanych za wiarygodne jasnych i stanowczych zeznań funkcjonariusza policji J. S. (k. 1147v), który zatrzymywał i rozpytywał oskarżonego na okoliczności przedmiotowego zdarzenia, jasno wynika, że taka rozmowa z oskarżonym, nie miała miejsca. Wnioskować więc należy, że również tego rodzaju twierdzenia oskarżonego stanowią przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Walorem wiarygodności obdarzono zeznania świadka L. S. (k. 2-4, 27-27v, 927v, 1049v-1050), która w toku postępowania konsekwentnie i spójnie przedstawiała przebieg zdarzenia w kwestiach zasadniczych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Konsekwentnie potwierdzała, że sprawca najpierw użył wobec niej przemocy polegającej na popchnięciu jej w wyniku czego się przewróciła oraz na uderzeniu pięścią w lewą tylną część głowy, po czym zabrał jej torebkę z zawartością. Wprawdzie nie widziała ona twarzy sprawcy, ale bezpośrednio po zdarzeniu opisała jego posturę jako młodego mężczyznę, 170 cm wzrostu, szczupłej budowy ciała, która koreluje z posturą oskarżonego. Na rozprawie zeznając dwa lata po zdarzeniu podawała nieco inne cechy wyglądu sprawcy, co wynikało właśnie z upływu czasu od zaistnienia zdarzenia. Wiarygodności jej zeznań nie może deprecjonować fakt, iż twierdziła, że sprawca po zdarzeniu uciekł w stronę pogotowia ratunkowego, a nie w bramę kamienicy. Pokrzywdzona w trakcie zdarzenia została przecież uderzona głową, mogła więc być oszołomiona i nie zauważyć dokładnego kierunku ucieczki sprawcy. Oskarżony tymczasem przyznał, że po zdarzeniu uciekł w bramę kamienicy za sklepem (...), gdzie przejrzał zawartość skradzionej torebki, gdzie z tego co pamiętał znajdował się właśnie telefon komórkowy N. starszego typu i dowód osobisty na nazwisko S.. Niewątpliwie więc to on dokonał kradzieży torebki należącej do L. S., a skoro z jasnych i

konsekwentnych w tym zakresie jej zeznań wynika, że w tym celu użył wobec niej przemocy, Sąd uznał, że dokonał na jej osobie przestępstwa rozboju. Z zapisu monitoringu kamery sklepu (...) w I. przy ul. (...) w I. (k. 990, 1147v), ustalono, że w dniu 9 stycznia 2015 roku o godz. 21.59 do bramy wejściowej kamienicy przy ul. (...) za sklepem (...) wbiega postać trzymająca coś w ręku i ucieka do ww. kamienicy. Przedmiotowe nagranie jest bardzo słabej jakości w związku z czym brak jest możliwości identyfikacyjnych osoby. Jak wynika z zeznań świadka J. S. (k. 1147v-1148), obraz z kamery został nagrany na telefon komórkowy i następnie przeegrany na płytę, podczas gdy z uwagi na upływ czasu brak było możliwości uzyskania oryginału zapisu nagrania (k. 1152, 1226). Również za pomocą opinii biegłego z dziedziny techniki komputerowej (k. 1166-1170), jak i za pomocą opinii z badań antropologicznych odnośnie tego nagrania (k. 1261-1264) nie było możliwości jednoznacznego ustalenia czy osobą na tym nagraniu był oskarżony. Biegły z dziedziny antropologii stwierdził, że materiał dowodowy cechuje się na tyle niską jakością odwzorowania szczegółów, że na jego podstawie nie można przeprowadzić antropologicznych badań porównawczych stosując metodę opisowo graficzną. Nie można zatem stwierdzić z jakimkolwiek prawdopodobieństwem, że na dowodowym nagraniu znajduje się oskarżony S. K. (1). Podkreślić jednak należy, że z uznanych za wiarygodne zeznań świadka J. S. (k. 1147v-1148) jasno wynika, że kiedy oglądał oryginał tego nagrania, to wyraźnie widział, że do bramy tej wbiega oskarżony. Sam oskarżony z resztą w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do tego, że po zdarzeniu, uciekł w bramę kamienicy za sklepem (...), gdzie w jednym z mieszkań spalił torebkę z zawartością, pozostawiając sobie jedynie telefon komórkowy marki N.. Zapewne omyłkowo podał, że była to brama przy ul. (...), a nie przy ul. (...) w I..

W pierwszych zeznaniach L. S. twierdziła, że przedmiotowy telefon komórkowy marki N. bardzo starego typu zakupiła w komisie kilka miesięcy przed zdarzeniem. W kolejnych zeznaniach sprecyzowała, że faktycznie otrzymała go od siostry wcześniej, a następnie zastawiała i wykupowała go z komisju za różne kwoty od 10 do 30 złotych. Zeznała, że krótko przed zdarzeniem wykupiła go w komisie za kwotę 10 złotych, stąd Sąd rozstrzygając wątpliwości na korzyść oskarżonego, przyjął korzystną dla niego wartość tego telefonu komórkowego na kwotę 10 złotych i taką też kwotę przyjął w swoich ustaleniach faktycznych.

Z opinii sądowno-psychiatrycznej dotyczącej świadka L. S. (k. 1050v, 1181v) wynika, że nie stwierdzono u niej zaburzeń postrzegania i zdolności ich odtwarzania. Nie stwierdzono u niej cech myślenia urojeniowego, ani objawów choroby psychicznej. Reakcja sytuacyjno-depresyjna jest jedynie zaburzeniem adaptacyjnym nie mającym istotnego wpływu na zdolność postrzegania i odtwarzania postrzeżeń.

Powyższa opinia biegłego, sporządzona w sposób fachowy, rzetelny i obiektywny przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje, o dużej wiedzy w zakresie okoliczności, do których stwierdzenia został powołany, zasługiwała na uwzględnienie. Opinia ta jest wyczerpująca, spójna, logiczna i jednoznaczna.

O wiarygodności zeznań świadka L. S. świadczy fakt, że przedmiotową relację dotyczącą zdarzenia przekazała swojej koleżance K. B. (k. 1205v), do której udała się bezpośrednio po zdarzeniu. Świadek K. B. potwierdziła, że ww. przyszła do niej i powiedziała jej, że została napadnięta. Sprawca pchnął ją od tyłu i zabrał jej torebkę, w której znajdował się portfel z dokumentami, klucze i telefon komórkowy starego typu. Powiedziała jej, że sprawcy nie widziała albowiem miał na głowie założony kaptur. Świadek zeznała, że nie przypomina sobie aby S. mówiła jej, że sprawca użył wobec niej jeszcze jakiegś innej przemocy, ale potwierdziła, że S. miała wtedy na głowie guza. Zeznania tego świadka jako jasne i logiczne, uznane zostały przez Sąd za wiarygodne. Świadek potwierdziła okoliczności, które pokrzywdzona przekazała jej odnośnie tego zdarzenia.

Z opinii sądowno-lekarskiej dotyczącej obrażeń L. S. (k. 447, 1296v), wynika, że w wyniku zdarzenia doznała ona obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy skroniowej lewej, które należy zakwalifikować do kategorii naruszenia nietykalności cielesnej. Charakter tego obrażenia, jego lokalizacja oraz podany przez pokrzywdzoną przebieg zdarzenia pozwalają na stwierdzenie, że mogło ono powstać w podawanych przez nią okolicznościach, tj. na skutek uderzenia zadanego pięścią w lewą stronę głowy.

Również powyższa opinia biegłego, sporządzona w sposób fachowy, rzetelny i obiektywny przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje, o dużej wiedzy w zakresie okoliczności, do których stwierdzenia został powołany, zasługiwała na uwzględnienie.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w dniu 9 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...), dokonał rozboju na L. S., w ten sposób, że po uprzednim użyciu wobec niej przemocy w postaci popchnięcia w wyniku czego L. S. upadła na chodnik oraz następnie uderzenia pięścią w głowę, powodując u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy po lewej stronie, naruszające jej nietykalność cielesną, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością portfela, dowodu osobistego, karty bankomatowej (...), kluczy do mieszkania, telefonu komórkowego m-ki N., powodując szkodę w łącznej wysokości 60,00 zł., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r., i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., z tym ustaleniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa opisanego w art. 280 § 1 kk jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia dokonany przy użyciu taksatywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą, i polegających na użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Użycie przemocy w rozumieniu art. 280 § 1 kk oznacza tylko zastosowanie przemocy bezpośredniej na osobie. Przemoc oznacza "siłę przeważającą czyjąś siłę, fizyczną przewagę wykorzystywaną do czynów bezprawnych dokonywanych na kimś, narzucenie bezprawnie władzy, czyny bezprawne, dokonane z użyciem fizycznego przymusu, gwałt" (por. Słownik..., t. II, s. 941-942; T. Bigoszewski, Przemoc jako znamię strony przedmiotowej, CzPKiNP 1997, z. 2, s. 19 i n.). Użycie przemocy to zastosowanie siły, fizycznej przewagi, przejawiającej się w wykorzystaniu przymusu. Przemocą będzie więc także zastosowanie siły fizycznej i fizycznego przymusu w stosunku do osoby, które albo ją fizycznie obezwładnia, albo też doprowadza tylko do podjęcia przez nią decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawcy. Popchnięcie pokrzywdzonej i uderzenie jej w głowę było z pewnością zastosowaniem wobec niej przemocy celem doprowadzenia jej do podjęcia decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawcy.

Zdaniem Sądu na gruncie przedmiotowej sprawy nie mamy do czynienia z doprowadzeniem pokrzywdzonej do stanu bezbronności. Przez stan bezbronności rozumieć należy nie tyle sam brak chęci stawiania oporu, lecz raczej taką sytuację, w której ofiara nie ma wręcz fizycznej możliwości stawiania oporu wskutek braku sił (np. obezwładnienie ofiary przez zastosowanie środków farmakologicznych, chemicznych itp.) lub braku swobody ruchów (por. wyrok SN z 17 lutego 1975 r., II KR 285/74, OSNKW 1975, nr 7, poz. 89). Stan bezbronności to zatem sytuacja, w której sprawca poprzez zachowanie niepolegające na zastosowaniu przemocy fizycznej lub psychicznej wpływa na pokrzywdzonego w taki sposób, iż pozbawia go możliwości przeciwdziałania zaborowi rzeczy (por. wyrok SA w Katowicach z 28 listopada 2002 r., II Aka 420/02, KZS 2003, z. 4, poz. 60).

Przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest zamiar przywłaszczenia rzeczy, z czym mamy do czynienia na gruncie przedmiotowej sprawy.

Stopień szkodliwości społecznej czynu nie jawi się jako znaczny. Oskarżony, wprawdzie, w celu dokonania zaboru rzeczy (torebki z zawartością), dopuścił się przemocy wobec osoby ewidentnie od niego słabszej osoby, tj. kobiety. Należy mieć jednak na uwadze, że wartość skradzionych przez oskarżonego przedmiotów była niska, a zastosowana przez niego przemoc była niewielka, nie doprowadziła do powstania u pokrzywdzonej istotnych obrażeń. Sprowadzała się ona do naruszenia jej nietykalności cielesnej. Sąd jak wyżej wspomniano przyjmując wartość skradzionego telefonu na kwotę 10 złotych, przyjął, że łączna wartość skradzionych rzeczy na szkodę pokrzywdzonej wyniosła 60, a nie 80

złotych. Skradziona została wówczas torebka damska o wartości 20 złotych, w której znajdował się portfel o wartości 10 złotych, cztery klucze o wartości 20 złotych, dowód osobisty, karta bankomatowa (...) oraz telefon komórkowy marki N. o wartości 10 złotych, czym spowodowano łączną szkodę o wartości 60 złotych. Mając zatem na uwadze wartość powstałej szkody, rozmiar obrażeń pokrzywdzonej, sposób popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, na podstawie art. 283 k.k., Sąd uznał badany czyn za wypadek mniejszej wagi. Sąd zgodził się przez to z poglądem doktryny prawa karnego, który mówi o tym, że o uznaniu konkretnego czynu za wypadek mniejszej wagi, decydują zarówno elementy przedmiotowe, jak i elementy podmiotowe, a szczególności elementy, brane pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Konieczna jest zatem ocena elementów charakterystycznych dla danego rodzaju przestępstwa. Nie mają natomiast znaczenia inne czynniki niezwiązane bezpośrednio z samym czynem, mające wpływ na wymiar kary, takie jak dotychczasowy sposób życia sprawcy, staranie się naprawienia szkody, czy wyrażenie skruchy. Pogląd ten potwierdza bogate orzecznictwo sądów dotyczące tej kwestii. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 5 czerwca 2002 roku (II AKa 128/02) „ Za wypadki mniejszej wagi uznaje się więc takie zachowania, wyczerpujące znamiona formalne, gdy szkoda wyrządzona lub zamierzona jest niewielka, sprawca działa z niewielką winą, nagle, bez zastanowienia. Rozgraniczenie typu podstawowego od wypadku mniejszej wagi oraz dokonanie prawidłowej oceny rozpatrywanego wypadku jest kwestią poprawnej kwalifikacji prawnej czynu, która nie może być związana ani uzależniona od osobowości sprawcy, jego opinii, poprzedniej karalności, zachowania się przed i po popełnieniu przestępstwa, a także nagminności czynów tego rodzaju i innych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, jednakże leżących poza czynem. Okoliczności te nie występują w Kodeksie karnym jako znamiona przestępstwa, stąd też nie mogą mieć one znaczenia przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej.

Wydając niniejszy wyrok i decydując o kwalifikacji prawnej, Sąd wziął pod uwagę zróżnicowane kryteria, uwzględniające charakter przestępstwa z art. 280 k.k., nie koncentrując się jedynie na rozmiarach grożącej szkody. Oczywistym jest, że głównym przedmiotem ochrony wskazanego przepisu jest mienie. Jednakże ma on również za zadanie chronić takie wartości, jak zdrowie człowieka, jego nietykalność cielesną, czy wolność. Skoro zatem oskarżony dopuścił się zaboru mienia o małej wartości, stosując środki mało dotkliwe dla pokrzywdzonej, to należało uznać, że jego czyn objawił się w typie uprzywilejowanym, przewidującym niższe zagrożenie karne (art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.).

Odpowiedzialności karnej z art. 275 § 1 kk podlega ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradmie lub go przywłaszcza. Pojęcie kradzieży w tym przypadku należy rozumieć analogicznie jak w przypadku kradzieży rzeczy ruchomej - art. 278 kk. Czynność sprawcza polega na zaborze. Zabór polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejęciu we własne władztwo. Kradzież jest dokonana w chwili zawładnięcia przez sprawcę cudzą rzeczą w zamiarze jej przywłaszczenia. Przez dokument stwierdzający tożsamość należy rozumieć dowód osobisty, który również w trakcie zdarzenia został pokrzywdzonej zabrany.

W ocenie Sądu oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu czynu. Miał zamiar okraść pokrzywdzoną. W tym celu użył wobec niej przemocy polegającej na popchnięciu jej z całej siły od tyłu, po czym upadła na kolana oraz uderzeniu jej pięścią tylną część głowy, powodując stłuczenie głowy po stronie lewej i zabrał mienie (torebkę z zawartością portfela, kluczy, telefonu komórkowego, kartę bankomatową) i dowód osobisty, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. W przekonaniu Sądu działanie oskarżonego było celowe i umyślne. Wypełnił więc znamiona czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

P. Z. (1) była konkubina oskarżonego S. K. (1), z którą posiadał on dwójkę dzieci C. i M.. Zamieszkiwali oni razem w I. przy ul. (...) od marca 2013 roku. Mieszkanie to było przez oskarżonego wynajmowane. Od kwietnia 2014 roku opieką nad ich wspólnymi dziećmi zajęli się rodzice P. B. i G. Z. z uwagi na fakt, że ww. nie radzili sobie z opieką nad dziećmi, nadużywali spożywanie środków narkotycznych..

Następnie P. Z. (1) z uwagi na negatywne wobec niej zachowanie oskarżonego w czerwcu 2014 roku udała się do mieszkania swoich rodziców na ul. (...) w I.. Złożyła również zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa znęcania się przez oskarżonego nad jej osobą. Prokuratura Rejonowa wI. postanowieniem z dnia 20 czerwca 2014 roku odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie znęcania się fizycznego i psychicznego nad P. Z. (1) w okresie od 1 maja do 4 czerwca 2014 roku w I. przez S. K. (1) wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, tj. o czyn z art. 207 § 1 kk.

Następnie P. Z. (1) ponownie zaczęła przebywać u oskarżonego w wynajmowanym przez niego mieszkaniu przy ul. (...) w I.. Do domu swoich rodziców przychodziła jedynie się umyć i najęść. Chciała dać oskarżonemu jeszcze jedną szansę, myślała, że się poprawi. W lipcu 2014 roku rodzice P. Z. (1) zakazali jej przychodzić do ich mieszkania albowiem w ogóle nie interesowała się dziećmi. Wtedy na stałe wróciła do oskarżonego do wynajmowanego przez niego mieszkania przy ul. (...).

W okresie od lipca do 3 listopada 2014 roku oskarżony kiedy był na tzw. „głodzie” narkotycznym stawał się wobec pokrzywdzonej agresywny, pobudliwy, wszczynał awantury, ubliżał jej słowami wulgarnymi takimi jak „(...)”, mówił, że jest chora na głowę, że powinna się leczyć. Używał też wobec niej przemocy fizycznej- uderzając ją po głowie i plecach oraz ciągnął za włosy, a także jej groził pozbawieniem życia i zdrowia.

Kiedy w lipcu 2014 roku P. Z. (1) przebywała razem z oskarżonym w mieszkaniu w I. przy ul. (...) o godzinie drugiej w nocy przebudziła się i zobaczyła jak S. K. (1) wygląda przez okno. Powiedziała do niego, że ma się położyć spać i wtedy ten wszczął awanturę, zaczął wyzywać ją wulgarnie, że jest (...). Powiedział jej, że ma iść z nim po cygaro do sklepu, a kiedy powiedziała, że nie będzie chodziła po nocach, to uderzył ją pięścią w plecy i powiedział, że ją zabije. P. Z. (1) wystraszyła się tych gróźb i poszła z nim do sklepu. Tej nocy nie mogła już zasnąć. Po tym zdarzeniu P. Z. poprosiła swoją siostrę M. Z. aby poprosiła ojca w jej imieniu by pozwolił jej wrócić domu. Ojciec wyraził zgodę i pokrzywdzona wróciła do domu rodziców, a oskarżony przez następne dni przychodził do jej rodziców i mówił pokrzywdzonej, że się poprawi, w związku z czym ta znów do niego wróciła- do mieszkania na ul. (...).

Na początku sierpnia 2014 roku oskarżony poprosił pokrzywdzoną by poszła z nim do jego rodziców. Kiedy nocowali u rodziców oskarżonego, P. Z. (1) uderzyła się mocno w łokieć i wtedy oskarżony bez żadnego powodu uderzył ją w twarz i powiedział, że to było niechcący. Kiedy powiedziała, że skoro było to niechcący, to powinien ją przeprosić, wyszedł do kuchni. Gdy wrócił z kuchni powiedział do niej, że tak ją nienawidzi, że ją i jej matkę zabije. Wówczas pokrzywdzona chciała wyjść z mieszkania, ale oskarżony powiedział, że za rogiem czekają na nią dwaj jego kuzyni, którzy ją pobiją i nie dojdzie do domu. Wówczas pokrzywdzona się przestraszyła tych gróźb i poszła sprząć.

W dniu 21 sierpnia 2014 roku kiedy ponownie była z oskarżonym u jego rodziców, krzyczał do niej „brzydzisz się tutaj jeść (...)” i zaczął rzucać przedmiotami.

W drugiej połowie sierpnia 2014 roku kiedy pokrzywdzona wraz z oskarżonym przebywała w domu swoich rodziców i kiedy powiedziała oskarżonemu, że ma nigdzie nie wychodzić, lecz pozostać w domu, ten zaczął się awanturować. Uderzył ją w twarz i ciągnął za włosy. Chciał też rzucić ją krzesłem, ale w jej obronie stanęła jej matka B. Z., która ten przedmiot mu zabrała. Krzyczał też wtedy do pokrzywdzonej, że jak go nie wypuści, to ją zabije.

Grożby pozbawienia życia kierowane były wobec P. Z. (1) przez oskarżonego również w okresie od 22 sierpnia do 2 września 2014 roku. Kierował je zarówno w mieszkaniu, w którym razem zamieszkiwali, jak i na ulicy. W dniu 2 września 2014 roku oskarżony powiedział P. Z. (1), że jeśli nie wycofa sprawy, którą mu założyła, to posądzi ją o coś czego nie zrobiła i pójdzie siedzieć razem z nim. Powiedział, że jak pójdzie za to siedzieć, to pokrzywdzona go popamięta. P. Z. (1) bardzo obawiała się oskarżonego i wtedy podrzuciła swojemu ojcu G. Z. karteczki, w których napisała o swoich myślach samobójczych i obawach ze strony oskarżonego. Wtedy też przeprowadziła się do mieszkania rodziców, jednakże wkrótce ponownie do oskarżonego wróciła.

W połowie października 2014 roku oskarżony bił pokrzywdzoną po głowie. Następnie w dniu 3 listopada 2014 roku w mieszkaniu oskarżonego P. Z. (1) powiedziała mu, że przez niego nie może wrócić do rodziców w związku z tym, że do niego ciągle wracała, po czym zaczęła płakać. Wtedy oskarżony zdenerwował się i dwukrotnie uderzył ją ręką w twarz, powodując obrażenia w postaci stłuczenia nosa i rany tłuczonej nosa. Z nosa zaczęła lecieć jej krew. Powiedział jej też wtedy, że jeśli na niego doniesie i pójdzie za to siedzieć w więzieniu, to jak wyjdzie, to ją zabije. Pokrzywdzona P. Z. (1) opuściła wtedy mieszkanie wynajmowane przez oskarżonego i przeniosła się do rodziców.

Powyższe ustalono na podstawie :

- zeznań pokrzywdzonej P. Z. (1) k. 41-42, 47-47v, 48-50, 98-98v, 209-210, 356-357, 1148, 1255v-1256v
- zeznań świadka M. Z. k. 83-84, 817-817v
- zeznań świadka G. Z. k. 72-73, 817
- zeznań świadka B. Z. k. 74-75, 837-837v
- zeznań świadka K. M. k. 78-79
- zeznań świadka G. K. k. 87-88, 817v-818
- zeznań świadka A. R. k. 69-70, 816v-817
- zeznań świadka J. K. k. 955v
- postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia k. 44
- opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej świadka P. Z. (1) k. 1266-1268, 1272v
- opinii sądowo- lekarskiej dotyczącej obrażeń pokrzywdzonej P. Z. (1) k. 106, 1296v
- dokumentacji lekarskiej dotyczącej obrażeń pokrzywdzonej P. Z. k. 99-103

Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego (k. 374-375, 385-385v, 491-495v, 726-726v), w których zaprzeczył aby znęcał się nad swoją konkubinę P. Z. (1). Twierdził on, że były między nim a P. Z. jedynie wzajemne kłótnie oraz zaprzeczył by pokrzywdzoną wulgarnie wyzywał i bił. Jego wyjaśnienia tej treści sprzeczne były z uznanymi za wiarygodne niżej opisanymi zeznaniami pokrzywdzonej P. Z. (1), a także świadków M., G. i B. Z. oraz K. M., G. K. i A. R.. Wyjaśnienia oskarżonego stanowiły więc przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania pokrzywdzonej P. Z. (1) (k. 41-42, 47-47v, 48-50, 98-98v, 209-210) w części, w której potwierdziła zaistnienie wobec niej aktów przemocy ze strony oskarżonego w okresie od lipca 2014 roku do 3 listopada 2014 roku. Pokrzywdzona konsekwentnie w toku postępowania przygotowawczego potwierdziła fakt stosowania wobec niej przemocy fizycznej i psychicznej ze strony oskarżonego. Potwierdziła fakt stosowania wobec niej przemocy fizycznej i psychicznej, słów wulgarnych oraz gróźb ze strony oskarżonego w mieszkaniu wynajmowanym przez oskarżonego w lipcu, wrześniu, październiku i listopadzie 2014 roku oraz w mieszkaniu rodziców oskarżonego w sierpniu 2014 roku oraz fakt kierowania wobec niej słów wulgarnych i rzucania przedmiotami w dniu 21 sierpnia 2014 roku. Potwierdziła również fakt kierowania przez ww. wobec niej gróźb pozbawienia życia zarówno w mieszkaniu, w którym wspólnie zamieszkiwali, jak i na ulicy w okresie od 22 sierpnia do 2 września 2014 roku. Fakt przekazania swojemu ojcu trzech karteczek, w których P. Z. opisywała swoje obawy przed oskarżonym potwierdzony został zeznaniami świadka G. Z.- ojca ww.

W postępowaniu sądowym (k. 1148, 1255v-1256v) na rozprawie co do zasady potwierdziła wcześniej złożone przez nią zeznania, potwierdzając stosowanie wobec niej przemocy fizycznej i psychicznej ze strony oskarżonego. Potwierdziła,

że w okresie od lipca do listopada 2014 roku zamieszkiwała z oskarżonym w I. przy ul. (...), jednakże zdarzało się, że po zastosowanych aktach przemocy wyprowadzała się do swoich rodziców. Zeznając na rozprawie w obecności oskarżonego starała się jednakże jego osobę co do negatywnego zachowania w stosunku do jej osoby usprawiedliwiać. Twierdziła, że takie zachowania oskarżonego spowodowane były zażywaniem narkotyków. Awantury wszczynane przez oskarżonego były jej zdaniem właśnie w czasie gdy schodziły z niego narkotyki, na tzw. „głodzie”. Oskarżony jej zdaniem miał nerwy bo zarzucała mu zdradę, a on nie mógł jej wybaczyć, że go wcześniej zdradziła, nie wytrzymał i podnosił na nią rękę. Ewidentnie więc, zeznając w obecności oskarżonego na rozprawie próbowała go usprawiedliwiać i wybielać. Na rozprawie twierdziła też, że ona również czasami prowokowała po narkotykach awantury. Opisała jednakże jak wyglądały te sytuacje prowokowania z jej strony awantur. Twierdziła, że w związku z tym, że była na oskarżonego zła, że „ćpał i wybrał taki kierunek”, a ona chciała mieć rodzinę, to miała do niego o to pretensje. Pytała więc np. czy wstanie z łóżka i czy zacznie cokolwiek robić by odzyskać dzieci i wtedy zaczynała się sprzeczka-parę słów za dużo i oskarżony nie wytrzymał i podnosił na nią rękę. Z opisaną przez świadka sytuacji wynika, że pokrzywdzona jedynie wyrażała do oskarżonego pretensje odnośnie jego trybu życia i próbowała go zmotywować do jego zmiany, aby odzyskać opiekę nad dziećmi. Oskarżony wtedy denerwował się i wybuchała awantura. Trudno uznać, że było to ze strony pokrzywdzonej wywoływanie awantury. Uznać więc należy, że deformacje poznawcze typowe dla ofiar przemocy pozwalały pokrzywdzonej usprawiedliwiać jego agresywne zachowanie spowodowaniem go swoim zachowaniem. Biorąc pod uwagę wszystkie opisywane przez pokrzywdzoną w okresie objętym zarzutem akty agresji ze strony oskarżonego, wnioskować należy, że to oskarżony w tym związku był stroną agresywną, dominującą i mającą przewagę nad pokrzywdzoną.

Pokrzywdzona przekonująco też wyjaśniła dlaczego pomimo stosowania wobec niej przez oskarżonego przemocy, ciągle do niego wracała. Zeznała, że po tych aktach agresji ze strony oskarżonego, obawiała się go i uciekała od niego, ale po chwili za każdym razem chciała dać mu jeszcze jedną szansę i miała nadzieje, że się zmieni. Była więc po prostu od oskarżonego uzależniona, co potwierdzone zostało też wydaną wobec niej opinią sądowo-psychologiczną.

Z opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej świadka P. Z. (1) (k. 1266-1268, 1272v) wynika, że poziom funkcjonowania intelektualnego opiniowanej przebiega w granicach upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Stwierdza się u opiniowanej występowanie uzależnienia krzyżowego od alkoholu i środków psychoaktywnych. Biegła nie stwierdziła u ww. zaburzeń postrzegania, które byłyby motywowane psychopatologicznie pod postacią omamów i urojeń. Stwierdziła natomiast, że zdolność do prawidłowego postrzegania i odtwarzania postrzeżeń jest nieznacznie obniżona, jednak występujące deficyty nie są na tyle głębokie by uniemożliwić jej reprodukcję zdarzeń będących przedmiotem postępowania sądowego, tym bardziej, że świadek właściwie nie zmieniła wersji zdarzeń, podtrzymując uprzednio złożone zeznania. Świadek zdaniem biegłej w swoich relacjach opisała konkretne fakty, opierając się na własnych doświadczeniach osadzając informacje w kontekście sytuacyjnym. Towarzyszyła temu silna komponenta emocjonalna. Nie dopatrywała się w jej zeznaniach treści wyuczonych czy zasugerowanych. Stwierdziła co istotne, że opiniowana prezentuje mechanizmy adaptacyjne typowe dla ofiar doświadczających przemocy. Mimo burzliwego związku jej potrzeba bliskiej więzi emocjonalnej z oskarżonym była zaspokajana, albowiem w rodzinie z której pochodzi jej potrzeby w tym zakresie nie były zaspokajane. Kochała partnera i liczyła, że uda się mimo problemów ułożyć ich wspólne życie. Jej wzorzec postępowania wskazuje na uruchomione procesy adaptacyjne pozwalające jej funkcjonować w związku przemocowym. Doświadczając agresywnych zachowań ze strony oskarżonego przechodziła przez fazy powtarzającego się cyklu przemocy. Opiniowana podawała, że obawiała się o swoje bezpieczeństwo, były sytuacje, że bała się partnera, ale prawdopodobnie w okresach gdy nie dochodziło do przemocy w fazie miesiąca miodowego jej potrzeba miłości i więzi emocjonalnej była zaspokajana, co powodowało jej uwikłanie się w ten związek. Z doświadczaniem przemocy radziła sobie przez okresowe wycofywanie się z sytuacji, próbowała wówczas odejść od partnera, uciekała do rodziców, ale deformacje poznawcze typowe dla ofiar przemocy pozwalały jej wierzyć, że on się zmieni, usprawiedliwiać jego agresywne zachowanie spowodowaniem go swoim zachowaniem, zażyciem narkotyków, czy przekonaniem, że to się już nie powtórzy, dlatego pozostawała w sytuacji przemocy i wracała do niego. Była podatna na jego wpływy, przyjmowała jego argumenty i nie potrafiła mu się przeciwstawić.

Powyższa opinia biegłego, sporządzona w sposób fachowy, rzetelny i obiektywny przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje, o dużej wiedzy w zakresie okoliczności, do których stwierdzenia został powołany, zasługiwała na uwzględnienie.

W świetle powyższego, biorąc pod uwagę fakt złożenia przez pokrzywdzoną konsekwentnych i logicznych zeznań, w których opisała akty przemocy fizycznej i fizycznej jakich doznawała w okresie objętym zarzutem ze strony oskarżonego, Sąd jej zeznania uznał za wiarygodne, tym bardziej, że potwierdzone zostały one zeznaniami niżej opisanych świadków. Jak stwierdziła biegła zdolność do prawidłowego postrzegania i odtwarzania postrzeżeń przez pokrzywdzoną była nieznacznie obniżona, jednak występujące deficyty nie były na tyle głębokie by uniemożliwić jej reprodukcję zdarzeń będących przedmiotem postępowania sądowego, tym bardziej, że świadek właściwie nie zmieniła wersji zdarzeń, podtrzymując uprzednio złożone zeznania. Wiarygodności jej zeznań nie może deprecjonować fakt, iż na rozprawie próbowała oskarżonego odnośnie jego negatywnych zachowań w stosunku do jej osoby usprawiedliwiać. Wynikało to zdaniem Sądu z obecności oskarżonego w trakcie składanych przez nią zeznań. Co do zasady jednakże podtrzymała uprzednio złożone zeznania, w których szczegółowo opisywała akty przemocy doznane ze strony oskarżonego. Biorąc pod uwagę całokształt opisanych zachowań oskarżonego w stosunku do jej osoby, wyraźnie widać, że to oskarżony był stroną dominującą, mającą przewagę nad pokrzywdzoną. Nie sposób mówić tutaj o tzw. znęcaniu się wzajemnym. Co istotne również biegła psycholog stwierdziła, że opiniowana prezentuje mechanizmy adaptacyjne typowe dla ofiar doznających przemocy. Mimo burzliwego związku jej potrzeba bliskiej więzi emocjonalnej z oskarżonym była zaspokajana, albowiem w rodzinie z której pochodzi jej potrzeby w tym zakresie nie były zaspokajane. Kochała partnera i liczyła, że uda się mimo problemów ułożyć ich wspólne życie. Obawiała się o swoje bezpieczeństwo, były sytuacje, że bała się partnera, ale w okresach gdy nie dochodziło do przemocy jej potrzeba miłości i więzi emocjonalnej była zaspokajana, co powodowało jej uwikłanie się w ten związek. Z doświadczeniem przemocy radziła sobie przez okresowe wycofywanie się z sytuacji, próbowała wówczas odejść od partnera, uciekała do rodziców, ale deformacje poznawcze typowe dla ofiar przemocy pozwalały jej wierzyć, że on się zmieni, usprawiedliwiać jego agresywne zachowanie sprowokowaniem go swoim zachowaniem, zażyciem narkotyków, czy przekonaniem, że to się już nie powtórzy, dlatego pozostawała w sytuacji przemocy i wracała do niego. Była podatna na jego wpływy, przyjmowała jego argumenty i nie potrafiła mu się przeciwstawić.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadka A. R. (k. 69-70, 816v-817)- dzielnicowego terenu, w którym zamieszkiwali wspólnie oskarżony z pokrzywdzoną. Zeznania tego świadka w toku postępowania były jasne, logiczne i konsekwentne. Świadek ten potwierdził okoliczności, które zostały przez niego powzięte w trakcie wykonywania czynności służbowych. Potwierdził, że pokrzywdzona P. Z. (1) w dniu 4 czerwca 2014 roku złożyła na oskarżonego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa znęcania się nad nią, po czym po kilku dniach zawiadomienie to wycofała, chcąc dać mu szansę. Została jednak wszczęta procedura niebieskiej karty, co udokumentowane zostało dokumentacją na k. 55-68. Po czasie stosunki między ww. ponownie się pogorszyły i pokrzywdzona ponownie twierdziła, że oskarżony się nad nią znęca psychicznie i fizycznie, że ją bije i ubliża jej słowami wulgarnymi, twierdząc, że życie z nim jest dla niej koszmarem. Raz twierdziła, że chce się od niego uwolnić, po czym twierdziła, że wszystko już jest w porządku. Co istotne zdaniem świadka, który miał osobisty kontakt z pokrzywdzoną w okresie objętym aktem oskarżenia, pokrzywdzona jego zdaniem obawiała się swojego konkubenta, ale sprawiała wrażenie osoby od niego uzależnionej, co powodowało, że ciągle do niego wracała. Chciała sobie pomóc, ale nie potrafiła się oskarżonemu przeciwstawić. Przedmiotowe spostrzeżenia świadka korelują w tym zakresie ze spostrzeżeniami biegłej psycholog wydającej opinię dotyczącą pokrzywdzonej. Biegła przecież stwierdziła, że pokrzywdzona prezentuje mechanizmy adaptacyjne typowe dla ofiar przemocy. Pomimo znęcania się nad nią przez oskarżonego, ciągle do niego wracała, mając nadzieję na poprawę jego zachowania. Była ona od jego osoby po prostu uzależniona, nie potrafiąc mu się przeciwstawić.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadka G. Z. (k. 72-73, 817)- ojca pokrzywdzonej, które w toku postępowania były jasne, logiczne i konsekwentne. Świadek ten szczerze przedstawił jak wyglądały relacje jego córki z oskarżonym. Potwierdził, że jego córka P. Z. (1) mieszkała wraz ze swoim konkubentem- oskarżonym w I. przy ul. (...). Od kwietnia 2014 roku ich wspólne dzieci M. i C. przebywali pod opieką świadka i jego żony albowiem ww. zupełnie

się nimi nie zajmowali . Nadto stanowczo potwierdził, że oboje zażywali narkotyki. Co istotne świadek ten potwierdził, że pokrzywdzona w okresie objętym zarzutem w czasie gdy zamieszkiwała z oskarżonym, przychodziła do mieszkania świadka i mówiła, że została przez oskarżonego pobita oraz, że wyzywał ją wulgarnie. Potwierdził także, że widział u niej zasinienia na twarzy i rękach. Twierdził, że wprawdzie nie był bezpośrednim świadkiem awantur w ich mieszkaniu ale zdarzało się, że kiedy do nich przychodził, to było po awanturze. P. była zapłakana i przestraszona. Potwierdził także, że w lipcu 2014 roku wyrzucił P. z mieszkania albowiem przychodziła się tylko umyć i najeść, po czym pomimo tego, że ją bił, to i tak wracała do oskarżonego . Potwierdził także, że we wrześniu 2014 roku, kiedy był na spacerze z psem, pokrzywdzona wyrzuciła mu przez okno karteczki, z których wynikało, że ma ona myśli samobójcze i prosi o pomoc, o czym zawiadomił policję. Powyższe zeznania świadka w pełni więc potwierdzają uznane za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej, w których potwierdzała ona, iż oskarżony znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie. Uwagę należy zwrócić na fakt, że również ten świadek twierdził, że pokrzywdzona jest od oskarżonego uzależniona, że nie zmieni się dopóki oskarżony nie zostanie pozbawiony wolności. Jest ona przez niego zastraszona i robi dokładnie to, co on jej karze. Ojciec pokrzywdzonej w tym zakresie miał więc dokładnie takie same spostrzeżenia jak funkcjonariusz policji- dzielnicowy A. R..

Powyższe zeznania G. Z., korelowały w pełni z zeznaniami świadka B. Z. (k. 74-75, 837-837v)- matki pokrzywdzonej, które jako jasne i logiczne również uznane zostały przez Sąd za wiarygodne. Również ten świadek potwierdził, że pokrzywdzona początkowo nie przyznawała się do tego, ale następnie potwierdziła, że oskarżony ją bił, a nadto widziała u niej obrażenia ciała. Świadek opisała też sytuację jaka miała miejsce w jej mieszkaniu, w trakcie której oskarżony w związku z tym, że pokrzywdzona nie chciała wypuścić go z domu, uderzył ją w twarz, ciągnął za włosy i chciał uderzyć taboretami. Zeznała jednakże, że pokrzywdzona pomimo tego cały czas do oskarżonego wracała. Jednego dnia mówiła, że ją bije, po czym następnie go broniła. Do domu rodziców przychodziła jedynie umyć się i najeść, po czym wracała do oskarżonego. W ogóle nie interesowała się dziećmi, w związku z czym rodzice zakazali jej do nich przychodzić. Również ten świadek potwierdził, że oskarżony stosował wobec jej córki przemoc, a ona była od niego uzależniona i pomimo takich jego zachowań ciągle do niego wracała.

W pełni wiarygodne były również zeznania świadka M. Z. (k. 83-84, 817-817v), które w toku postępowania były jasne i logiczne, a nadto korespondowały z zeznaniami świadków B. i G. Z.. Świadek potwierdziła, że pokrzywdzona w okresie objętym zarzutem oskarżenia powiedziała jej, że oskarżony ją bije, że ma dość takiego życia. Potwierdziła też, że miała miejsce taka sytuacja, że powiedziała jej, że oskarżony uderzył ją w plecy, prosząc ją by wpłynęła na rodziców, by przyjęli ją do domu. Również ten świadek potwierdził, że pomimo zaistnienia wyżej opisanych zdarzeń, pokrzywdzona ciągle do oskarżonego wracała. Zdaniem świadka wynikało to z tego, że oskarżonego kochała i dlatego nie potrafiła się od niego uwolnić.

Walorem wiarygodności obdarzono jasne, logiczne i konsekwentne zeznania świadka K. M. (k. 78-79, 817v)- pracownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w I., która potwierdziła zeznania świadków B. i G. Z., z których wynikało, że to oni opiekują się dziećmi ich córki i oskarżonego, a pokrzywdzona przychodziła do nich jedynie sporadycznie odwiedzić dzieci oraz najeść się i umyć. Uwagę należy zwrócić na fakt, że świadek potwierdziła, że w okresie od lipca 2014 roku do 26 września 2014 roku P. Z. (1) kilka razy dzwoniła do niej, kiedy to mówiła, że oskarżony znęca się nad nią fizycznie i psychicznie. Mówiła jej wtedy, że oskarżony ją bije, wyzywa, grozi jej, uderzył ją mocno w twarz, ale pomimo tego ciągle do niego wracała. Potwierdziła także, że pokrzywdzona przyznała się jej do tego, że wraz z oskarżonym zażywali narkotyki. Z zeznań tych jasno wynika, że pokrzywdzona zgłaszała świadkowi w okresie objętym aktem oskarżenia fakt znęcania się nad nią przez oskarżonego . Świadek potwierdziła także, że zdarzyło się, że widziała na plecach pokrzywdzonej siniaki.

Wiarygodne były też zeznania świadka G. K. (k. 87-88, 817v-818)- kolejnego pracownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, która potwierdziła, że pokrzywdzona w czerwcu 2014 roku złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa znęcania się nad nią przez oskarżonego, kiedy to wyprowadziła się od oskarżonego. Następnie to zawiadomienie wycofała i po kilku dniach do oskarżonego wróciła. Kiedy świadek wizytowała to środowisko w mieszkaniu oskarżonego na początku lipca 2014 roku pokrzywdzona twierdziła, że wszystko między nimi jest w porządku, następnie jednak w sierpniu 2014 roku przebywała już w mieszkaniu rodziców i twierdziła, że obawia

się oskarżonego , który ją bije i jej grozi albowiem donosi na niego na policję, lecz wkrótce ponownie wróciła do oskarżonego . Zeznania tego świadka tej treści jako jasne i konsekwentne uznane zostały przez Sąd za wiarygodne, tym bardziej, że korelowały one z zeznaniami świadków K. M., a także B. i G. Z.. Świadek potwierdziła też, że matka pokrzywdzonej B. Z. informowała świadka o tym, że oskarżony nad jej córką się znęca fizycznie i psychicznie, ale pomimo tego ona ciągle do niego wraca.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka A. C. (k. 539-540, 897v)- konkubiny ojca oskarżonego, która przedstawiła własne odczucia i spostrzeżenia dotyczące związku oskarżonego z P. Z. (1). Twierdziła ona, że nie zauważyła między nimi niczego niepokojącego , twierdząc, że były między nimi kłótnie związane z brakiem pracy i pieniędzy. Zeznała, że raz widziała jak pokrzywdzona płakała, kiedy to powiedziała świadkowi , że pokłóciła się z S., a świadek dalej w to nie wnikała. Zeznała, że kiedy ww. mieszkali na ul. (...) w I. to rzadko ich odwiedzała i nie zauważyła niczego niepokojącego, podobnie jak pomieszkiwali w okresie zimowym 2014 roku u świadka i ojca oskarżonego przez kilka dni. Dodała, że także pokrzywdzona nigdy nie żaliła się świadkowi aby oskarżony się nad nią znęcał, nie widziała też u niej żadnych obrażeń ciała. Przedmiotowy świadek przedstawił własne spostrzeżenia i odczucia dotyczące relacji między oskarżonym a pokrzywdzoną. Fakt, że świadek nie dostrzegła aktów przemocy ze strony oskarżonego wobec pokrzywdzonej, nie świadczy, że takowe nie miały miejsca. Świadek jak wynika z jej zeznań, jedynie od czasu do czasu widziała ww., mogła więc takowych zachowani oskarżonego wobec pokrzywdzonej nie dostrzec.

R. K.- ojciec oskarżonego (k. 837) zeznał, że nie był nigdy świadkiem kłótni między jego synem a pokrzywdzoną, nie ma żadnej wiedzy na ten temat aby oskarżony znęcał się nad ww. Nie zauważył by między nimi działa się cokolwiek niepokojącego. Potwierdził jednak, że oboje mieli problem z zażywaniem narkotyków. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań ww. świadka. Świadek zeznał, że w okresie objętym zarzutem raz w miesiącu widywał syna wraz z pokrzywdzoną, mógł więc faktycznie nie dostrzec niepokojącego zachowania swojego syna w stosunku do ww.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka M. G. (k. 542, 897v)- funkcjonariusza policji, który potwierdził, że w dniu 9 listopada 2014 roku (po okresie objęty zarzutem oskarżenia) udał się na interwencję na ul. (...) w I. zgłoszoną przez G. Z., który oświadczył, że jego córka P. spożywa alkohol z oskarżonym i awanturują się, oskarżony gonił ją po ulicy. Zeznania te potwierdzają okoliczność, że pokrzywdzona pomimo wcześniej składanych doniesień na oskarżonego w związku ze stosowaniem przez niego wobec niej przemocy i odchodzenia od niego , cały czas do niego wracała.

Walorem wiarygodności obdarzono jasne i logiczne zeznania świadka J. K. (k. 955v)- lekarza, który udzielił pomocy medycznej pokrzywdzonej P. Z. (1) po doznaniu przez nią obrażeń w dniu 3 listopada 2014 roku. Z zeznań tego świadka jasno wynika, że skoro w dokumentacji medycznej dotyczącej obrażeń pokrzywdzonej P. Z. na k. 99-103 widnieje zapis, że obrażenia powstały po pobiciu przez konkubenta w dniu dzisiejszym, to oznacza to , że badana taką informację musiała lekarzowi przekazać. Potwierdza to wiarygodność zeznań pokrzywdzonej odnośnie okoliczności powstania u niej obrażeń ciała w dniu 3 listopada 2014 roku.

Walorem wiarygodności obdarzono opinię sądowo- lekarską dotyczącą obrażeń pokrzywdzonej P. Z. (1) (k. 106, 1296v), z której wynika, że obrażenia ciała, których doznała ww. w dniu 3 listopada 2014 roku w postaci stłuczenia nosa i rany tłuczonej nosa naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający 7 dni. Charakter tych obrażeń, ich lokalizacja oraz podany przez pokrzywdzoną przebieg zdarzenia pozwalają na stwierdzenie, że mogły one powstać w przytoczonych przez pokrzywdzoną okolicznościach tj, na skutek jednego lub dwóch uderzeń zadanych ręką w twarz, w okolicę nosa.

Powyzsza opinia biegłego, sporządzona w sposób fachowy, rzetelny i obiektywny przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje, o dużej wiedzy w zakresie okoliczności, do których stwierdzenia został powołany, zasługiwała na uwzględnienie.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w okresie od lipca 2014 roku do 3 listopada 2014 roku w I. znęcał się psychicznie i fizycznie nad P. Z. (1) w ten sposób, że wywoływał awantury, w trakcie których używał wobec pokrzywdzonej słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe poniżając jej

godność osobistą, groził jej pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, uderzał rękoma po głowie i plecach, ciągnął za włosy, a w dniu 3 listopada 2014 roku uderzając ją dwa razy ręką w twarz, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa i rany tłuczonej nosa, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jej narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni, przy czym mu zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in.. za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk, którą odbył w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r. , tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

W sprawie ustalone bowiem zostało, iż oskarżony działając w okresie od lipca 2014 roku do 3 listopada 2014 roku wywoływał awantury, w trakcie których używał wobec pokrzywdzonej słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe poniżając jej godność osobistą, groził jej pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, uderzał rękoma po głowie i plecach, ciągnął za włosy, a w dniu 3 listopada 2014 roku uderzając ją dwa razy ręką w twarz, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa i rany tłuczonej nosa . Sąd zważył, iż zachowując się w opisany sposób, oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, ukierunkowanym na zadanie pokrzywdzonej cierpień fizycznych i psychicznych. Co więcej, owe zachowania oskarżonego cechowała pewna intensywność i częstotliwość, a suma tych zachowań nie tylko w odczuciu pokrzywdzonej, ale również obiektywnie oceniania, niosła ze sobą cierpienie psychiczne i fizyczne. Postępując w wyżej opisany sposób oskarżony znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą dla niego najbliższą, którą w rozumieniu art. 115 § 11 k.k. była jego konkubina. Jego zachowania wypełniły tym samym znamiona czynu zabronionego znęcania się, opisanego w art. 207 § 1 k.k. Z uwagi na stronę przedmiotową przestępstwa znęcania ważne jest to, że z istoty znęcania wynika przewaga sprawcy nad pokrzywdzonym z czym niewątpliwie mamy do czynienia na gruncie przedmiotowej sprawy oraz że nie może być mowy z znęcaniu wzajemnym. Na gruncie przedmiotowej sprawy w żadnym razie nie możemy mówić o znęcaniu wzajemnym.

Dodatkowo, oskarżony, dopuszczając się przestępstwa znęcania wobec swojej żony, spowodował u niej w dniu 3 listopada 2014 roku uderzając ją dwa razy ręką w twarz, obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa i rany tłuczonej nosa, stanowiące naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, trwający nie dłużej niż 7 dni, czym wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 157 § 2 k.k. Takie właśnie skutki oskarżony spowodował u pokrzywdzonej dopuszczając się wobec niej przestępstwa znęcania, które w tym dniu przybrało postać przemocy fizycznej, co zostało potwierdzone w zeznaniach pokrzywdzonej, stosownej dokumentacji medycznej i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej . W tym stanie rzeczy wypełnienie znamion czynu zabronionego z art. 157 § 2 Kk. skierowanego przeciwko życiu i zdrowiu człowieka nie mogło budzić wątpliwości.

Dla oddania pełnej zawartości kryminalnej dokonanego przez oskarżonego czynu zabronionego, koniecznym było zakwalifikowanie go z dwóch przepisów, tj. z art. 207 § 1 k.k. oraz z art. 157 § 2 k.k. Zachowaniem swym bowiem oskarżony wypełnił znamiona określone w tych dwóch przepisach, niezbędnym zatem było odwołanie się do postanowień art. 11 § 2 k.k.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

W dniu 22 listopada 2014r. w I. przy ul. (...) do sklepu (...) wszedł oskarżony S. K. (2). Wybrał tam rzeczy w postaci jednego opakowania skarpet firmy (...) o wartości 19,99 zł., jednej sztuki czapki R. o wartości 49,99 zł., 1 sztuki spodni N. o wartości 149,99 zł., 1 sztuki butów firmy (...) (...) o wartości 239,99 zł., 1 sztuki koszulki firmy (...) o wartości 29,99 zł., 1 sztuki czapki zimowej (...) o wartości 39,99 zł. oraz 1 sztuki bokserek męskich firmy (...) wartości 34,99 zł. , czyli rzeczy o łącznej wartości 564,93 zł., które zapakowała mu do torby sprzedawczynie M. K.. Wypełnił też częściowo formularz programu z tego sklepu „rabat w dobrym stylu”. Następnie zapytał się o środki czystości do butów i kiedy sprzedawczynie odwróciła się, wybiegł ze sklepu, zabierając ze sobą wyżej opisane rzeczy o łącznej wartości 564,93 złotych, działając na szkodę firmy (...) SA z/s w K.. Przedmiotowe rzeczy nie zostały odzyskane.

Powyższe ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego k. 176-177, 312-313, 385-385v, 726-726v, 990
- zeznań świadka D. K. k. 132-134v, 818
- zeznań świadka E. K. k. 157-157v
- zeznań świadka A. K. (1) k. 152-153
- zeznań świadka S. W. k. 234-235
- zapisu monitoringu odnośnie kradzieży ze sklepu (...) k. 156, 990
- protokołu odtworzenia zapisu monitoringu odnośnie kradzieży ze sklepu (...) k. 167
- dokumentacji fotograficznej wykonanej z zapisu monitoringu odnośnie kradzieży ze sklepu (...) k. 168-174
- formularza rabat w dobrym stylu ze sklepu (...) k. 134
- pisma z (...) k. 640

Za w pełni wiarygodne uznano wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) (k. 176-177, 312-313, 385-385v, 726-726v, 990), który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na dokonaniu kradzieży odzieży sportowej w sklepie (...). Wyjaśnienia te były jasne, szczerze i logiczne, a nadto potwierdzone zostały zeznaniami świadków D. K. i E. K. oraz zapisem monitoringu obrazującym fakt dokonania przedmiotowej kradzieży. Sam oskarżony z resztą po odtworzeniu nagrania z zapisu monitoringu odnośnie przedmiotowego zdarzenia, potwierdził, że to on na nim widnieje.

Walorem wiarygodności obdarzono zeznania świadków D. K. (k. 132-134v, 818) i E. K. (k. 157-157v)- sprzedawczyń zatrudnionych w sklepie(...) w I., które jasno, logicznie i konsekwentnie opisały okoliczności dokonanej przez oskarżonego kradzieży rzeczy z tego sklepu, a ich relacje co do przebiegu zdarzenia były ze sobą zbieżne. Fakt dokonanej kradzieży przez oskarżonego potwierdzony został zabezpieczonym w sprawie zapisem monitoringu dotyczącym przedmiotowej kradzieży. Świadek D. K. rozpoznała również na rozprawie oskarżonego jako sprawcę przedmiotowej kradzieży. Również sam oskarżony przyznał się do dokonania przedmiotowej kradzieży. Świadek D. K. w swoich zeznaniach opisała szczegółowo jaki asortyment i jakiej wartości został wówczas skradziony, podając, iż łączna wartość strat wyniosła 534,93 złotych. Pokrzywdzona spółka (...) SA z/s w K. w piśmie z dnia 9 czerwca 2015 (k.640) sprecyzowała jednak, że spodnie N., które zostały wówczas skradzione były o wartości 149,99 złotych, a nie jak podał świadek 119,99 złotych, stąd łączna wartość strat wyniosła 564,93 złotych i taką też wartość Sąd przyjął w swoich ustaleniach faktycznych.

Walorem wiarygodności obdarzono również jasne i logiczne zeznania świadków A. K. (1) (k. 152-153)- zarządcy przedmiotowego sklepu oraz świadka S. W. (k. 234-235)- kierownika regionalnego firmy (...) SA, którzy potwierdzili fakt dokonania ww. kradzieży, aczkolwiek nie byli bezpośrednimi świadkami tego zdarzenia.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w dniu 22 listopada 2014r. w I. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci jednego opakowania skarpet firmy (...) o wartości 19,99 zł., jednej sztuki czapki R. o wartości 49,99 zł., 1 sztuki spodni N. o wartości 149,99 zł., 1 sztuki butów firmy (...) (...) o wartości 239,99 zł., 1 sztuki koszulki firmy (...) o wartości 29,99 zł., 1 sztuki czapki zimowej (...) o wartości 39,99 zł. oraz 1 sztuki bokserów męskich firmy (...) wartości 34,99 zł. o łącznej wartości 564,93 zł. działając na szkodę firmy (...) SA z/s w K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Odpowiedzialności karnej z art. 278 § 1 k.k. podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Kradzież jest przestępstwem umyślnym o charakterze kierunkowym, którego można się dopuścić jedynie w zamiarze bezpośrednim - w celu przywłaszczenia. Cel przywłaszczenia oznacza zamiar postąpienia z przedmiotem zaboru tak, jakby się było jego właścicielem (por. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2010, wyd. V. Komentarz do art. 278 kk, t. 16). Niewątpliwie odnośnie tego czynu oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) cudze rzeczy ruchome w postaci ww. odzieży sportowej, postępując z tymi rzeczami jak z własnymi.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

W dniu 2 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...) około godziny 6.35 oskarżony S. K. (1) wszedł do sklepu (...), gdzie po zabraniu artykułów spożywczych o łącznej wartości 26,43 złotych, próbował bez dokonania za nie zapłaty opuścić sklep. W związku z tym pracownicy sklepu zablokowali drzwi wyjściowe ze sklepu. Oskarżony podszedł wówczas do jednych drzwi, w które zaczął kopać i uderzać rękoma i barkiem, ale w związku z tym, że się nie otworzyły podszedł do drugich drzwi, w które również kopał i uderzał. Wtedy te ostatnie drzwi lekko się rozsunęły i oskarżony uciekł. Pracownik sklepu (...), próbując go powstrzymać przed ucieczką trzymał go za kurtkę, którą podejmując ucieczkę oskarżony pozostawił wraz ze skradzionym towarem.

W wyniku zdarzenia oskarżony dokonał uszkodzenia dwóch par drzwi wejściowych –przesuwnych, dwuskrzydłowych do sklepu (...) w ten sposób, że spowodował zabicie ich przeszklonych części oraz odgięcie ramy prowadnic, w wyniku czego powstały straty w łącznej wysokości 7.306,20 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. J. z/s w I. ul. (...) (dawnej (...) – (...)).

Powyższe ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego k . 223-224, 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v
- zeznań świadka A. K. (2) k. 182-184, 852-852v
- zeznań świadka K. S. k. 193-194, 836v
- protokołu zatrzymania kurtki należącej do oskarżonego k . 186-187
- protokołu oględzin miejsca uszkodzenia drzwi k . 189-190
- zapisu monitoringu odnośnie zniszczenia drzwi w sklepie (...) k. 418, 1006
- materiału poglądowego z odtworzenia zapisu monitoringu odnośnie zniszczenia drzwi w sklepie (...) k. 449-451
- faktury VAT dotyczącej naprawy szyb w dwóch drzwiach przesuwnych odnośnie sklepu (...) k. 454

W pełni wiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego (k . 223-224, 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v) , który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na uszkodzeniu drzwi wejściowych w sklepie (...) i wyjaśnił, że uczynił to z tego powodu, iż chciał po dokonanej kradzieży artykułów stamtąd uciec. Przyznał się, że kopał w te drzwi i uderzał barkiem oraz, że próbował zatrzymać go wówczas pracownik tego sklepu, w wyniku czego na miejscu pozostała jego kurtka. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie były szczere, logiczne i konsekwentne, a nadto zbieżne z pozostałym zebrany odnośnie tego czynu materiałem dowodowym.

Walorem wiarygodności obdarzono zeznania świadka A. K. (2) (k. 182-184, 852-852v)- zastępcy kierownika sklepu (...), która w sposób jasny i logiczny opisała okoliczności, w jakich oskarżony w dniu 2 grudnia 2014 roku dokonał uszkodzenia drzwi przesuwnych wejściowych do przedmiotowego sklepu. Świadek ta w swoich pierwszych zeznaniach podała szacunkową wartość strat powstałych w wyniku uszkodzenia drzwi na kwotę 4.000 złotych. Pokrzywdzona firma przedłożyła jednakże fakturę VAT dotyczącą naprawy szyb w dwóch drzwiach przesuwnych odnośnie sklepu (...) (k. 454), czym potwierdziła rzeczywistą wartość strat na kwotę 7.306,20 złotych, która to kwotę strat Sąd przyjął w swoich ustaleniach faktycznych. Zeznania tego świadka odnośnie okoliczności zdarzenia potwierdzone zostały

zeznaniaми świadka K. S. . Zeznania tych świadków w pełni ze sobą korelowały, w związku z czym Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Co istotne również sam oskarżony w pełni przyznał się uszkodzenia przedmiotowych drzwi w sklepie (...), a przedmiotowe zdarzenie uwiecznił zapis monitoringu (k. 418).

Walorem wiarygodności obdarzono zeznania świadka K. S. (k. 193-194, 836v) magazyniera sklepu (...), który w sposób jasny i logiczny opisał okoliczności uszkodzenia przez oskarżonego drzwi w tym sklepie, a także potwierdził, że oskarżony na miejscu pozostawił kurtkę i skradziony towar.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w dniu 2 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia dwóch par drzwi wejściowych –przesuwnych, dwuskrzydłowych do sklepu (...) w ten sposób, że wielokrotnie kopiąc i uderzając w ich powierzchnię spowodował zbitcie ich przeszklonych części oraz odgięcie ramy prowadnic, w wyniku czego powstały straty w łącznej wysokości 7.306,20 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. J. z/s w I. ul. (...) (dawnej (...) – (...)), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., z tym ustaleniem , że czyn ten stanowi występki z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 288 § 1 k. k. podlega ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Rzeczą jest rzecz w ujęciu cywilistycznym, a więc zgodnie z art. 45 k. c. przedmiot materialny charakteryzujący się trzema właściwościami: materialnym (fizykalnym) charakterem, wyodrębnieniem z przyrody, możliwością występowania samodzielnie w obrocie oraz charakterem majątkowym, czyli zdolnością do zaspokajania potrzeb materialnych lub kulturowych, która da się wyrazić określoną kwotą pieniężną. Przepis art. 288 § 1 k. k. wymaga, aby zachowanie zwrócone było przeciwko cudzej rzeczy. Istotne jest, aby rzecz, na którą oddziałuje sprawca, nie stanowiła jego własności.

Uszkodzenie jako znamię czynnościowe przestępstwa z art. 288 § 1 k. k. polega na takiej zmianie materii rzeczy, po powstaniu której nie można wykorzystywać tej rzeczy dla celów, dla których była pierwotnie przeznaczona. W pojęciu uszkodzenia mieści się wszelkie zachowanie, które w mniejszym lub większym stopniu oddziałuje na całość rzeczy, prowadząc do naruszenia jej substancji, istotnych właściwości decydujących o jej przeznaczeniu i możliwościach wykorzystywania, o takim jednak natężeniu, iż nie stanowi jeszcze zniszczenia rzeczy, które jest „uszkodzeniem w wyższym stopniu”. Przedmiotowe przestępstwo ma charakter umyślny. Umyślność może wystąpić zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. Reasumując powyższe rozważania na temat znamion czynu zabronionego określonego w art. 288 § 1 k. k. wskazać należy, że działaniu oskarżonego przypisać należy wszystkie znamiona przedmiotowego przestępstwa. Otóż, działając w zamiarze bezpośrednim, dokonał on uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci dwóch par drzwi wejściowych –przesuwnych, dwuskrzydłowych do sklepu (...) w ten sposób, że wielokrotnie kopiąc i uderzając w ich powierzchnię spowodował zbitcie ich przeszklonych części oraz odgięcie ramy prowadnic. Zachowanie sprawcy uznać należy za uszkodzenie, nie zaś zniszczenie cudzej rzeczy, albowiem nie doszło do całkowitego unicestwienia tej rzeczy, a jedynie do zmiany materii i naruszenia substancji.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

Oskarżony S. K. (1) od 15 kwietnia 2013 roku wynajmował od B. B. (3) mieszkanie znajdujące się przy ul. (...) w I.. Umowa wygasła w dniu 31 marca 2014 roku, jednakże oskarżony nie opuścił przedmiotowego lokalu. Dopiero w dniu 28 listopada 2014 roku konkubina oskarżonego P. Z. (1) zwróciła klucze od tego mieszkania . W dniu 1 grudnia 2014 roku T. B. (2)- mąż właścicielki kamienicy wymienił drzwi od tego mieszkania na nowe. W tym samym dniu 1 grudnia 2014r. około godziny 19.00 S. K. (1) udał się pod drzwi tego mieszkania numer (...), które wcześniej wynajmował. Chciał odzyskać swoje rzeczy znajdujące się wcześniej w tym mieszkaniu. Nie mógł jednak dostać się do wnętrza tego mieszkania. W związku z tym chcąc dostać się do środka oskarżony S. K. (1) dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do tego mieszkania, w ten sposób, że przy użyciu śrubokrętu, którego użył mu H. B. (1) spowodował trwałe uszkodzenia

poszycia zewnętrznego drzwi wraz z zamkami oraz uszkodzenia futryny, w wyniku czego powstały łączne straty w wysokości 900,00 zł. na szkodę B. B. (3).

Powyższe ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego k . 223-224, 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v

- zeznań świadka B. B. (3) k. 197-198, 727v-728

- zeznań świadka T. B. (2) k . 202-202v, 352-353, 818v

- zeznań świadka P. Z. (1) k. 209-210

- częściowych zeznań świadka H. B. (1) k. 200-201, 818

- protokołu oględzin uszkodzenia drzwi k . 203-204

- dokumentacji fotograficznej dotyczącej uszkodzenia drzwi k . 205-208

- faktury VAT dotycząca naprawy drzwi k . 457

- opinii biegłego z dziedziny wyceny ruchomości k. 1080-1085

W pełni wiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego (k . 223-224, 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v), który przyznał się do dokonania uszkodzenia drzwi do mieszkania nr (...) znajdującego się przy ul. (...) w I. i wyjaśnił , iż uczynił to ze złości albowiem właściciel wymienił drzwi wraz zamkami do mieszkania, które wcześniej wynajmował, a on chciał odzyskać swoje rzeczy, które się w nim znajdowały . Wyjaśnienia oskarżonego w tej części w której przyznał się do uszkodzenia przedmiotowych drzwi były jasne i logiczne, a nadto potwierdzone zostały zeznaniami świadka P. Z. (1).

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadka B. B. (3) (k. 197-198, 727v-728)- właścicielki kamienicy przy ul. (...) w I., które w toku postępowania były jasne i konsekwentne. Świadek potwierdziła fakt dokonania uszkodzenia przedmiotowych drzwi do mieszkania nr. (...). Fakt uszkodzenia przedmiotowych drzwi potwierdzony został również zeznaniami świadka T. B. (2) (k . 202-202v, 352-353, 818v)- męża właścicielki kamienicy, który w jej imieniu zajmował się sprawami związanymi z jej lokatorami. Świadek ten potwierdził iż w dniu 1 grudnia 2014 roku wymienił akurat przedmiotowe drzwi do tego mieszkania na nowe i to właśnie uszkodzenia tych nowych drzwi stwierdził w dniu 2 grudnia 2014 roku. Również zeznania tego świadka jako jasne i konsekwentne , uznane zostały przez Sąd za wiarygodne. Wartość przedmiotowej szkody powstałej w wyniku uszkodzenia drzwi w przedmiotowej sprawie ustalona została na podstawie opinii biegłego z dziedziny wyceny ruchomości (k. 1080-1085), która jako jasna i rzetelna, wydana przez osobę posiadającą wymagane w tym zakresie kwalifikacje, nie wzbudziła zastrzeżeń sądu.

Za w pełni wiarygodne Sąd obdarzył również zeznania świadka P. Z. (1) (k. 209-210) partnerki oskarżonego, która potwierdziła, że oskarżony w dniu 1 grudnia 2014 roku przy pomocy śrubokręta , którego użył mu H. B. (1) dokonał uszkodzenia zamków i futryny przedmiotowych drzwi do mieszkania nr (...) przy ul. (...) w I. albowiem nie mógł dostać się do wnętrza lokalu , a chciał odzyskać swoje rzeczy. Właściciel wymienił zamki w drzwiach albowiem oskarżony zalegał z płatnościami za czynsz. Świadek zeznała, że próbowała oskarżonego powstrzymać od takiego działania, ale jej się nie udało. Oskarżony pomimo tego nie zdołał tych drzwi otworzyć więc się stamtąd oddalili. Zeznania tego świadka w tym zakresie były jasne, logiczne i konsekwentne, w związku z czym Sąd przyznał im walor wiarygodności. Fakt dokonania uszkodzenia tych drzwi został z resztą potwierdzony przez samego oskarżonego .

Świadek H. B. (1) (k. 200-201, 818) - osoba zamieszkująca naprzeciwko mieszkania , które uprzednio wynajmował oskarżony , potwierdził, że w dniu 1 grudnia 2014 roku, spotkał przed drzwiami przedmiotowego mieszkania oskarżonego wraz z jego dziewczyną i wtedy oskarżony powiedział mu, że nie ma już kluczy do tego lokalu, ale musi tam jakoś wejść i odebrać swoje rzeczy. W tej części zeznania tego świadka należy uznać za wiarygodne albowiem były

one w tym zakresie zbieżne z zeznaniami świadka P. Z. (1), jak i wyjaśnieniami oskarżonego. W dalszej części swoich zeznań świadek twierdził, że po rozmowie z oskarżonym, zamknął drzwi swojego mieszkania i następnie usłyszał dochodzące z zewnątrz hałasy, jakby ktoś próbował wejść do lokalu obok. Nie wyglądał wtedy co się tam dzieje, lecz po czasie dziewczyna oskarżonego zapukała do mieszkania świadka, prosząc go o herbatę. Ten widział wtedy jak oboje siedzieli przez drzwi mieszkania i dał im herbatę. Nie widział uszkodzeń drzwi. Z zeznań tego świadka wynika, że przedmiotowe drzwi uszkodzone zostały w dniu 1 grudnia 2014 roku, co Sąd przyjął w swoich ustaleniach faktycznych i, że uczynił to oskarżony, który z resztą przyznał się do popełnienia tego czynu. Niewiarygodne były jednakże zeznania tego świadka w części, w której zaprzeczył aby użyzył wówczas oskarżonemu śrubokręt. P. Z. (1) jasno potwierdziła, że świadek użyzył oskarżonemu śrubokręt, którym ten następnie uszkodził przedmiotowe drzwi, a jej zeznania w tej części były jasne i konsekwentne przez co uznano je za wiarygodne. Świadek H. B. nie chciał się przyznać do użyczenia oskarżonemu tego śrubokrętu albowiem nie chciał być w żaden sposób wmieszany w dokonanie uszkodzenia tych drzwi.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w dniu 1 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania numer (...), w ten sposób, że przy użyciu śrubokrętu spowodował trwałe uszkodzenia poszycia zewnętrznego drzwi wraz z zamkami oraz uszkodzenia futryny, w wyniku czego powstały łączne straty w wysokości 900,00 zł. na szkodę B. B. (3), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 288 § 1 k. k. jak wcześniej wspomniano podlega ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Uszkodzenie jako znamię czynnościowe przestępstwa z art. 288 § 1 k. k. polega na takiej zmianie materii rzeczy, po powstaniu której nie można wykorzystywać tej rzeczy dla celów, dla których była pierwotnie przeznaczona. W pojęciu uszkodzenia mieści się wszelkie zachowanie, które w mniejszym lub większym stopniu oddziałuje na całość rzeczy, prowadząc do naruszenia jej substancji, istotnych właściwości decydujących o jej przeznaczeniu i możliwościach wykorzystywania, o takim jednak natężeniu, iż nie stanowi jeszcze zniszczenia rzeczy, które jest „uszkodzeniem w wyższym stopniu”. Reasumując wskazać należy, że działaniu oskarżonego przypisać należy wszystkie znamiona przedmiotowego przestępstwa. Otóż, działając w zamiarze bezpośrednim, dokonał on uszkodzenia cudzej rzeczy w postaci drzwi przy użyciu śrubokrętu, powodując trwałe uszkodzenia ich poszycia zewnętrznego wraz z zamkami oraz uszkodzenia futryny. Zachowanie sprawcy uznać należy za uszkodzenie, nie zaś zniszczenie cudzej rzeczy, albowiem nie doszło do całkowitego unicestwienia tej rzeczy, a jedynie do zmiany materii i naruszenia substancji.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

W dniu 05 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...) do punktu sprzedaży (...) około godziny 17.50 wszedł oskarżony S. K. (1). Rozglądał się po sklepie, czytał ulotki. W tym czasie pracownica sklepu obsługiwała dwie klientki. Kiedy wyszła na chwilę na zaplecze by pokazać klientce inny model telefonu, oskarżony podszedł do jej biurka i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zestawu w postaci telefonu komórkowego (...) m. oraz tabletu (...) o łącznej wartości 1.758 zł. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. ul. (...), uciekając ze sklepu. Przedmiotowych rzeczy nie odzyskano. Oskarżony sprzedał je nieustalonej osobie.

Powyższe ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego k. 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v

- zeznań świadka M. M. (3) k. 256-257, 837v-838

- zeznań świadka P. G. k. 264-265, 838

Oskarżony S. K. (1) w swoich wyjaśnieniach (k. 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v) w pełni przyznał się do dokonania przedmiotowej kradzieży w punkcie sprzedaży sieci(...)zestawu w postaci telefonu komórkowego i tabletu, motywując czyn swoją trudną sytuacją życiową. Jego wyjaśnienia uznane zostały przez Sąd za wiarygodne albowiem były szczere i logiczne, a nadto potwierdzone zostały zeznaniami niżej opisanych świadków.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadka M. M. (3) (k. 256-257, 837v-838)- kierownika przedmiotowego punktu sprzedaży sieci (...), która w sposób jasny, logiczny i konsekwentny opisała okoliczności przedmiotowej kradzieży zestawu w postaci telefonu komórkowego (...) m. oraz tabletu(...). Świadek potwierdziła, że oskarżony wykorzystał fakt udania się pracownika punktu na zaplecze i z lady dokonał zaboru ww. rzeczy. Zeznania tego świadka odnośnie okoliczności zdarzenia w pełni korelowały z zeznaniami świadka P. G. (k. 264-265, 838)- kolejnej pracownicy punktu sprzedaży sieci (...), którym również jako jasnym i logicznym Sąd przyznał walor wiarygodności. Co istotne P. G. rozpoznała osobę oskarżonego jako sprawcę zdarzenia na okazanej jej tablicy poglądowej (k. 266), a także na Sali rozpraw (k. 838).

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w dniu 05 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...) w punkcie sprzedaży (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zestawu w postaci telefonu komórkowego (...) m. oraz tabletu (...) o łącznej wartości 1.758 zł. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. ul. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Odpowiedzialności karnej z art. 278 § 1 k.k. jak wyżej wspomniano podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Kradzież jest przestępstwem umyślnym o charakterze kierunkowym, którego można się dopuścić jedynie w zamiarze bezpośrednim - w celu przywłaszczenia. Cel przywłaszczenia oznacza zamiar postąpienia z przedmiotem zaboru tak, jakby się było jego właścicielem (por. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2010, wyd. V. Komentarz do art. 278 kk, t. 16). Niewątpliwie odnośnie tego czynu oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia ze salonu sieci (...) zestaw w postaci telefonu komórkowego(...) m. oraz tabletu (...) o łącznej wartości 1.758 zł. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. ul. (...), postępując z tymi rzeczami jak z własnymi.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

W dniu 10 stycznia 2015 roku A. B. (1) weszła do sklepu (...) przy ul. (...) w I., gdzie zrobiła zakupy za kwotę 60 złotych, za które sprzedawczyni wydała jej resztę w kwocie 40 złotych. A. B. (1) włożyła resztę pieniędzy do portfela, który włożyła do kieszeni kurtki. W tym czasie w sklepie był oskarżony S. K. (1), który stał za A. B. (1). Kiedy ww. chowała zakupy do torby, oskarżony poprosił sprzedawczynię J. B. by podała mu alkohol. Kiedy sprzedawczyni odwróciła się po alkohol, oskarżony wyciągnął z kieszeni kurtki A. B. portfel o wartości 150 złotych z zawartością pieniędzy w kwocie 40,00 zł, dowodu osobistego i prawo jazdy na nazwisko A. B. (1), powodując łączną szkodę w wysokości 190 złotych. Fakt zaboru tego portfela dostrzegła A. B., która w związku z tym rzuciła się oskarżonemu na plecy i objęła rękoma jego szyję, aby go zatrzymać. Oskarżony był tą sytuacją zaskoczony i z kobietą na plecach pokierował się w stronę wyjścia ze sklepu. W progu drzwi wyrzucił wcześniej skradziony portfel z zawartością, zaś po wyjściu za zewnątrz sklepu w celu uwolnienia się od A. B., przerzucił ją przez siebie i zrzucił na chodnik, w wyniku czego A. B. (1) uderzając prawym barkiem o chodnik, doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo – obojczykowego prawego, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, po czym uciekł z miejsca zdarzenia.

Powyższe ustalono na podstawie :

- częściowych wyjaśnień oskarżonego k. 312-313, 385-385v, 491-495v
- zeznań świadka A. B. (1) k. 272-273v, 458-458v, 727v
- zeznań świadka J. B. k. 276-277, 836v
- zapis monitoringu ze sklepu (...) obrazujący zdarzenie z dnia 10 stycznia 2015 roku k. 286, 990
- protokół odtworzenia zapisu monitoringu ze sklepu (...) obrazującego zdarzenie z dnia 10 stycznia 2015 roku k. 287-287v
- dokumentacji fotograficznej z zapisu monitoringu ze sklepu (...) obrazującego zdarzenie z dnia 10 stycznia 2015 roku k. 288-289v
- dokumentacji lekarskiej dotyczącej obrażeń pokrzywdzonej A. B. k. 459
- opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej obrażeń pokrzywdzonej A. B. k. 461-462, 1296v

Oskarżony S. K. (1) w swoich pierwszych wyjaśnieniach (k. 312-313, 385-385v), kiedy przedstawiono mu zarzut usiłowania dokonania zaboru w celu przywłaszczenia z kieszeni A. B. dowodu osobistego w pełni przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że uczynił to z uwagi na swoją trudną sytuację życiową. Jego wyjaśnienia w tej części uznane zostały przez Sąd za wiarygodne albowiem były szczere i logiczne, a nadto co do faktu wyciągnięcia z ubrania pokrzywdzonej przez oskarżonego portfela z zawartością (który w konsekwencji został następnie znaleziony u progu sklepu) potwierdzone zostały zeznaniami niżej opisanych świadków.

W kolejnych wyjaśnieniach (k. 491-495v, 726-726v, 990), kiedy przedstawiono oskarżonemu zarzut kradzieży rozbójniczej na osobie A. B., nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu zachowania i wyjaśnił, że nie dokonał wówczas kradzieży żadnego portfela i został przez pokrzywdzoną, która na niego wskoczyła, bezpodstawnie zaatakowany. Twierdził, że zrzucił ją następnie na zewnątrz sklepu na chodnik albowiem chciał się od jej ataku uwolnić. W kolejnych wyjaśnieniach twierdził, że w zasadzie wcale nie zrzucił pokrzywdzonej, lecz tylko wyprostował plecy, a ona wtedy upadła. Wyjaśnienia oskarżonego w tej części uznane zostały przez Sąd za niewiarygodne albowiem sprzeczne były one z uznanymi za wiarygodne niżej omówionymi zeznaniami pokrzywdzonej A. B.. Wyjaśnienia oskarżonego, który twierdził, że został przez ww. bezpodstawnie zaatakowany albowiem nie ukradł jej żadnego portfela, uznano za przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. B. (1) (k. 272-273v, 458-458v, 727v), które w toku postępowania były jasne, logiczne i konsekwentne. Świadek ta szczerze i logicznie opisała okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Przyznała, że po tym, jak oskarżony dokonał kradzieży jej portfela z zawartością, w celu odzyskania go rzuciła mu się na plecy i objęła mu szyję, po czym oskarżony wyszedł z nią na plecach na zewnątrz sklepu, gdzie przerzucił ją przez siebie w ten sposób, że upadła na chodnik. Zeznała, że po tym jak oskarżony zrzucił ją na chodnik, to przy wejściu do sklepu dostrzegła portfel, który jej wcześniej zabrał. Portfel ten musiał więc, zanim oskarżony ją zrzucił ze swoich pleców albo mu wypaść, albo też go wyrzucił. Sąd w związku z tym, że wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego, przyjął w ustaleniach faktycznych, że portfel ten został przez oskarżonego u progu sklepu wyrzucony. Nie sposób więc uznać, że oskarżony użył wobec świadka przemocy celem utrzymania się w posiadaniu wcześniej skradzionego portfela z zawartością, skoro go wcześniej wyrzucił. Nie sposób więc uznać, że popełnił on przestępstwo z art. 281 kk, tj. użył przemocy celem utrzymania się w posiadaniu uprzednio zabranej rzeczy. Przemocy użył celem oswobodzenia się od uwieszającej się na jego plecach pokrzywdzonej A. B. (1), która próbowała go zatrzymać po dokonanej kradzieży. Świadek A. B. w postępowaniu przygotowawczym stwierdziła, że oskarżony zabrał jej portfel z zawartością o wartości łącznej 130 złotych, nie precyzując, co miałyby składać się na tą kwotę. W postępowaniu sądowym sprecyzowała, że portfel, którego zaboru dokonał wtedy oskarżony był nowy i zakupiła go za kwotę 150 złotych, a w portfelu miała resztę pieniędzy z zakupów w kwocie 40 złotych. Sąd w związku z tym przyjął w ustaleniach faktycznych, że łączna wartość skradzionych rzeczy, tj. portfela i pieniędzy wyniosła 190 złotych.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał również zeznania sprzedawczynie sklepu (...) (k. 276-277, 836v), które w toku postępowania były jasne i logiczne. Świadek potwierdziła, że kiedy odwróciła się by podać oskarżonemu alkohol, usłyszała krzyk kobiety, która krzyczała „puść to”. Kiedy odwróciła się w ich stronę byli już na zewnątrz sklepu, a kiedy tam poszła, to kobieta leżała na chodniku, a oskarżonego już nie było. Potwierdziła też, że portfel pokrzywdzonej został znaleziony w progu sklepu. Co istotne w postępowaniu przygotowawczym, krótko po zdarzeniu świadek na okazanej jej tablicy poglądowej (k. 278) rozpoznała oskarżonego, jako osobę, która stała za pokrzywdzoną i poprosiła by świadek podała mu alkohol. Wiarygodności jej zeznań w tym zakresie nie deprecjonuje okoliczność, że na rozprawie zeznając rok po zdarzeniu nie była już w stanie rozpoznać sprawcy. Potwierdziła ona z resztą, że wówczas wskazując na tablicy poglądowej sprawcę zdarzenia była co do tego pewna. Naturalnym jest, że rok po zdarzeniu mogła już szczegółów dotyczących wyglądu sprawcy nie pamiętać.

Z opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej obrażeń pokrzywdzonej A. B. (k. 461-462, 1296v) wynika, że obrażenia jakich doznała w dniu zdarzenia pokrzywdzona w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo-obojęzycznego prawego (potwierdzone dokumentacją med. na k. 459) naruszyło w ujęciu kodeksowym czynności narządów jej ciała na okres przekraczający 7 dni. Charakter tych obrażeń, ich lokalizacja i podany przez pokrzywdzoną przebieg zdarzenia pozwalają na stwierdzenie, że mogły powstać w przytoczonych przez pokrzywdzoną okolicznościach, to jest na skutek upadku na twarde podłoże w sytuacji w której pokrzywdzona miała zablokowaną obręcz barkową trzymając sprawcę za szyję. Gwałtowny upadek spowodował przekroczenie fizjologicznej ruchomości w stawie barkowo- obojęzycznym doprowadzając do jego skręcenia.

Powyzsza opinia biegłego, sporządzona w sposób fachowy, rzetelny i obiektywny przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje, o dużej wiedzy w zakresie okoliczności, do których stwierdzenia został powołany, zasługiwała na uwzględnienie. Opinia ta jest wyczerpująca, spójna, logiczna i jednoznaczna.

Przedmiotowe zdarzenie w pełni odzwierciedla też zapis monitoringu ze sklepu (...) obrazujący zdarzenie z dnia 10 stycznia 2015 roku (k. 286, 990), na którym wyraźnie widać osobę oskarżonego.

Prokuratura Rejonowa wI. oskarżyła S. K. o to, że w dniu 10 stycznia 2015r. w I. w sklepie (...) w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionego A. B. (1) mienia w postaci portfela z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy i pieniędzy w kwocie 80,00 zł, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył przemocy wobec pokrzywdzonej, w ten sposób, że zrzucił A. B. (1) ze swoich pleców, na które pokrzywdzona skoczyła chcąc odzyskać swoje mienie na chodnik, w wyniku czego A. B. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo – obojęzycznego prawego, które to obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy podstawowej, tj. o popełnienie czynu z art. 281 kk w zw. z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Czyn z art. 281 kk penalizuje zachowanie polegające na tym, że kto, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, używa przemocy wobec osoby lub grozi natychmiastowym jej użyciem albo doprowadza człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Tymczasem jak wyżej wspomniano na gruncie przedmiotowej sprawy nie sposób uznać, że oskarżony po wyciągnięciu z kieszeni pokrzywdzonej portfela, użył wobec pokrzywdzonej przemocy, w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionej rzeczy. Po wyciągnięciu portfela z jej kieszeni, pokrzywdzona rzuciła się oskarżonemu na plecy i objęła rękoma jego szyję. Ten z kolei wyszedł z nią na plecach na zewnątrz sklepu. Wcześniej u progu sklepu zgodnie z ustaleniami Sądu, wyrzucił skradziony portfel. Przemocy wobec ww. użył więc po wyrzuceniu tego portfela w progu sklepu, na zewnątrz sklepu w celu oswobodzenia się od A. B.. Wtedy dopiero przerzucił ją przez siebie i zrzucił na chodnik, powodując u niej wyżej opisane obrażenia ciała.

Dlatego też ustalając, że ramach czynu zarzuczonego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X, oskarżony dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 10 stycznia 2015 roku w I. w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 40,00 zł, powodując łączną szkodę w wysokości 190 złotych na rzecz A. B. (1), popełnił on wykroczenie z art. 119 § 1 k.k.

W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X, Sąd uznał również, że wina oskarżonego po drugie polega na tym, że w dniu 10 stycznia 2015r. w I. w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdującego się w portfelu dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu osobistego na nazwisko A. B. (1) oraz usunął dokument prawo jazdy na nazwisko A. B. (1) nie mając prawa wyłącznie nim rozporządzać, czym działał na szkodę A. B. (1), tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Jak wyżej wspomniano odpowiedzialności karnej z art. 275 § 1 kk podlega ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza. Pojęcie kradzieży w tym przypadku należy rozumieć analogicznie jak w przypadku kradzieży rzeczy ruchomej - art. 278 kk. Czynność sprawcza polega na zaborze. Zabór polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejściu we własne władztwo. Kradzież jest dokonana w chwili zawładnięcia przez sprawcę cudzą rzeczą w zamiarze jej przywłaszczenia. Przez dokument stwierdzający tożsamość należy rozumieć dowód osobisty, który w trakcie zdarzenia został pokrzywdzonemu zabrany. Nie posiadają charakteru dokumentów stwierdzających tożsamość wszelkiego typu legitymacje służbowe, prawo jazdy, legitymacje szkolne czy studenckie. Odpowiedzialności z art. 276 kk podlega z kolei ten, kto niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa lub usuwa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Usunięcie dokumentu obejmuje wszelkie czynności prowadzące do uczynienia go niedostępnym dla osoby uprawnionej, choćby znane było miejsce przechowywania tego dokumentu. Usunięciem dokumentu będzie także pozbawienie nad nim władztwa dotychczasowego dysponenta. Przedmiotem czynności wykonawczych wymienionych w art. 276 może być jakikolwiek dokument, a więc z pewnością jak na gruncie przedmiotowej sprawy dokument prawa jazdy.

Na gruncie przedmiotowej sprawy niewątpliwie oskarżony dokonując zaboru portfela, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdującego się w nim dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu osobistego na nazwisko A. B. (1) oraz usunął dokument prawo jazdy na nazwisko A. B. (1) nie mając prawa wyłącznie nim rozporządzać.

W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X, Sąd po trzecie uznał, że wina oskarżonego polegała również na tym, że w dniu 10 stycznia 2015r. w I. przed sklepem (...) zrzucił A. B. (1) próbującą go zatrzymać po dokonanej kradzieży ze swoich pleców na chodnik, w wyniku czego A. B. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo – obojczykowego prawego, które to obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in.. za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk, którą odbył w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Zgodnie z brzmieniem art. 157 § kk odpowiedzialności karnej podlega ten kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 kk (spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu). Na gruncie niniejszej sprawy oskarżony niewątpliwie zrzucając A. B. (1) próbującą go zatrzymać po dokonanej kradzieży ze swoich pleców na chodnik, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo – obojczykowego prawego, które to obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

W dniu 31 grudnia 2014r. w I. do placówki (...) mieszczącej się przy ul. (...) wszedł oskarżony S. K. (1). Na sali obsługi klientów przebywała wówczas pracownica- doradca klienta A. N. . W pewnej chwili oskarżony z biurka, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy S. (...) wraz z kartą (...) o numerze wywoławczym (...) wartości 100,00 zł. na szkodę F. (...) z/s w W. oraz telefon komórkowy S. (...) nr (...) wraz z kartą (...) o numerze wywoławczym (...) wartości 700,00 zł. na szkodę K. P. (1), po czym oddalił się ze sklepu. Przedmiotowe telefony komórkowe nie zostały odzyskane.

Powyższe ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego k. 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v
- zeznań świadka K. P. (1) k 299-300, 727-727v
- zeznań świadka A. N. k . 302-303, 897-897v
- protokołu odtworzenia zapisu monitoringu z siedziby (...) dotyczącego kradzieży k. 406
- materiału fotograficznego z zapisu monitoringu z siedziby (...)dotyczącego kradzieży k. 407-409
- opinii biegłego z dziedziny wyceny ruchomości k . 1086-1093

Oskarżony S. K. (1) w swoich wyjaśnieniach (k. 312-313, 385-385v, 491-495v, 726-726v) w pełni przyznał się do kradzieży z(...) dwóch telefonów komórkowych, motywując ten czyn swoją trudną sytuację życiową. Jego wyjaśnienia uznane zostały przez Sąd za wiarygodne albowiem były szczere i logiczne, a nadto potwierdzone zostały zeznaniami niżej opisanych świadków.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania pracownika (...) A. N. (k. 302-303 897-897v), które w toku postępowania były jasne , logiczne i konsekwentne. Osoba ta będąca bezpośrednim świadkiem zdarzenia potwierdziła, że do placówki wszedł wówczas mężczyzna , mający 170 cm wzrostu, szczupłej budowy ciała, ubrany w granatową kurtkę z kapturem na głowie, który zabrał z biurka dwa leżące tam telefony komórkowe, po czym uciekł.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył również zeznania świadka K. P. (1) (k 299-300, 727-727v)- kierownika placówki (...), które w toku postępowania były jasne i konsekwentne. Potwierdziła ona, że w dniu 31 grudnia 2014 roku wszedł do (...)mężczyzna , który dokonał kradzieży należącego do niej telefonu komórkowego S. (...) oraz należącego do (...)telefonu marki S. (...). Nie była jednak bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia albowiem przebywała w jego trakcie na zapleczu. Wiedzę dotyczącą zdarzenia powzięła od pracownicy A. N.. Wartość swojego telefonu K. P. wyceniła na kwotę 700,00 zł. , potwierdzając że kupiła ten telefon (wówczas nowy) pół roku wcześniej za kwotę 800 złotych. Biorąc pod uwagę półroczny czas jego użytkowania, Sąd uznał podaną przez świadka wartość tego telefonu za miarodajną i taką jego wartość przyjął w swych ustaleniach faktycznych. Odnośnie zaś telefonu należącego do (...)marki S. (...) Sąd ustalił jego wartość na czas dokonania kradzieży na podstawie opinii biegłego do spraw wyceny ruchomości i urządzeń elektrycznych (k. 1086-1093) na kwotę 100,00 zł. Świadek wyceniła ten telefon na kwotę 250 złotych, lecz nie potrafiła wyjaśnić w jaki sposób, stąd należało jego wartość ustalić na podstawie opinii biegłego posiadającego z tego zakresu wiadomości specjalne. Przedmiotowa opinia biegłego tymczasem, jako jasna i fachowa i wydana przez osobę mającą w tym zakresie stosowne kwalifikacje, nie wzbudzała zastrzeżeń Sądu co do jej rzetelności i fachowości.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w dniu 31 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...) z siedziby(...)z biurka, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy S. (...) wraz z kartą(...) o numerze wywoławczym (...)wartości 100,00 zł. na szkodę F. (...) z/s w W. oraz telefon komórkowy S. (...) nr (...) wraz z kartą (...)o numerze wywoławczym(...) wartości 700,00 zł. na szkodę K. P. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...)m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Odpowiedzialności karnej z art. 278 § 1 k.k. jak wyżej wspomniano podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Kradzież jest przestępstwem umyślnym o charakterze kierunkowym, którego można się dopuścić jedynie w zamiarze bezpośrednim - w celu przywłaszczenia. Cel przywłaszczenia oznacza zamiar postąpienia

z przedmiotem zaboru tak, jakby się było jego właścicielem (por. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2010, wyd. V. Komentarz do art. 278 kk, t. 16). Niewątpliwie odnośnie tego czynu oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia z siedziby (...) telefon komórkowy (...) (...) o wartości 100,00 zł. oraz telefon komórkowy S. (...) wartości 700,00 zł., postępując z tymi rzeczami jak z własnymi.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

S. K. (1) wynajmował od dnia 15 kwietnia 2013 roku od B. B. (3) mieszkanie położone w kamienicy w I. przy ul. (...). Umowa trwała do dnia 31 marca 2014 roku i nie została przedłużona z uwagi na zaległości z opłatą właścicielowi mieszkania czynszu. Pomimo tego oskarżony w dalszym ciągu lokal ten zajmował. W okresie od 30 października 2014 roku do dnia 6 listopada 2014r. w I. w mieszkaniu tym dokonał kradzieży energii elektrycznej w ten sposób, że podłączył przewód elektryczny do oświetlenia na strychu, a następnie przez okno doprowadził przewód do swojego mieszkania z pominięciem swojego licznika, czym działa na szkodę właścicielki kamienicy B. B. (3). Przedmiotowe podłączenie w dniu 6 listopada 2014 roku ujawnił mąż B. T. B.. Klucze do tego mieszkania zostały oddane właścicielowi przez P. Z. (1) pod koniec listopada 2014 roku.

Powyższe ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego k. 374-375, 385-385v, 491-495v, 726-726v
- zeznań świadka T. B. (2) k . 322-326, 352-353, 818v
- zeznań świadka B. B. (3) k . 337-339, 727v-728
- zeznań świadka R. W. k . 345-346
- zeznań świadka Z. M. k . 349-350
- zeznań świadka N. K. k. 355-355v, 853
- zeznań świadka P. Z. (1) k. 356-357
- zeznań świadka M. P. k. 368-369, 853-853v
- zeznań świadka M. P. k. 398-399, 853v
- umowy najmu lokalu k. 341-342
- informacji z firmy (...) dotyczące odbiorcy energii przy ul. (...) w I. k . 347-348
- protokołu oględzin miejsca ujawnienia nielegalnego poboru energii elektrycznej na poddaszu budynku nr (...) przy ul. (...) w I. wraz ze zdjęciami k. 327-329

Wiarygodne były wyjaśnień oskarżonego (k. 374-375, 385-385v, 491-495v, 726-726v), w których przyznał się do nielegalnego przyłączenia energii elektrycznej do wynajmowanego przez niego mieszkania. Wyjaśnienia jego w tym zakresie były szczerze i logiczne. Oskarżony twierdził, że nielegalne podłączenie zostało przez niego wykonane tydzień lub dwa przed ujawnieniem przez T. B.. Sąd na korzyść oskarżonego przyjął więc, że było ono wykonane tydzień przed przedmiotowym ujawnieniem, w związku z czym w ustaleniach faktycznych przyjęto okres kradzieży energii elektrycznej od 30 października 2014 roku do 6 listopada 2014 roku.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadków T. B. (2) (k. 322-326, 352-353, 818v) i B. B. (3) (k. 337-339, 727v-728), które w toku postępowania były jasne , logiczne i konsekwentne. T. B. (2) potwierdził, że oskarżony zajmował lokal pomimo wygaśnięcia umowy najmu, zaś w dniu 6 listopada 2014 roku około godziny 9.20 ujawnił przedmiotowe nielegalne, z pominięciem licznika podłączenie przewodu elektrycznego ze strychu do mieszkania nr

(...) wynajmowanego przez oskarżonego. Przedmiotową okoliczność ujawnienia takowego podłączenia potwierdziła również B. B. (3).

W pełni wiarygodne jako jasne i ze sobą zbieżne były zeznania pracowników firmy (...) Sp. z oo- R. W. (k. 345-346) i Z. M. (k. 349-350), którzy potwierdzili, że po wezwaniu na miejsce zdarzenia w dniu 6 listopada 2014 roku stwierdzili nielegalne z pominięciem licznika w mieszkaniu podłączenie energii elektrycznej za pomocą przewodu z lampy strychu do mieszkania nr (...) przy ul. (...) w I., które wspólnie odłączyli. Potwierdzili, że przedmiotowy nielegalny pobór energii nastąpił na szkodę właściciela kamienicy.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka N. K. (k. 355-355v, 853)- osoby zamieszkującej w kamienicy przy ul. (...), która potwierdziła, że oskarżony wraz ze swoją konkubiną przedmiotowe mieszkanie nr (...) w kamienicy zamieszkiwał. Nie miała ona jednak żadnych informacji dotyczących nielegalnego podłączenia energii elektrycznej.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania zeznań świadka P. Z. (1) (k. 356-357)- partnerki oskarżonego, która stanowczo zaprzeczyła by miała jakąkolwiek wiedzę dotyczącą nielegalnego podłączenia prądu do mieszkania wynajmowanego przez ww. Potwierdziła, że widziała kabel wychodzący przez okno jego mieszkania, jednakże sądziła, że był to kabel antenowy. Zeznanie tego świadka tej treści uznać należy za wiarygodne albowiem były one w tym zakresie jasne i konsekwentne.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania zeznań świadków M. P. (k. 368-369, 853-853v) i M. P. (k. 398-399, 853v)- sąsiadów oskarżonego, które w toku postępowania były jasne, logiczne i ze sobą zbieżne. Potwierdzili oni, że oskarżony zamieszkiwał w przedmiotowym mieszkaniu nr (...) do końca listopada 2014 roku. Mieli wiedzę dotyczącą odcięcia do jego mieszkania dopływu energii elektrycznej, nie mieli jednakże wiedzy dotyczącej nielegalnego podłączenia prądu. M. P. przyznał jedynie, że czasami za pomocą przedłużacza udostępniał oskarżonemu prąd ze swojego mieszkania.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w okresie od 30 października 2014 roku do dnia 6 listopada 2014r. w I. w mieszkaniu przy ul. (...) dokonał kradzieży energii elektrycznej w ten sposób, że podłączył przewód elektryczny do oświetlenia na strychu, a następnie przez okno doprowadził przewód do swojego mieszkania z pominięciem swojego licznika, czym działał na szkodę właścicielki kamienicy B. B. (3), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r. ,tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia energii elektrycznej, uzyskując w sposób bezprawny dostęp do źródła energii poprzez wykonanie podłączenia się do sieci elektrycznej z pominięciem układu pomiarowego, a w konsekwencji korzystał z energii bez zapłaty. Dla kwalifikacji prawnej czynu nie ma przy tym znaczenia, iż niemożliwe jest ustalenie wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonego (która jednak z pewnością nastąpiła, albowiem prąd był pobierany), gdyż kradzież energii określona w art. 278 § 1 i 5 kk stanowi występki niezależnie od wartości skradzionej energii, ponieważ art. 119 kodeksu wykroczeń dotyczy jedynie kradzieży rzeczy, a więc przestępstwa z art. 278 § 1 kk (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2000 r., sygn. akt I KZP 43/00, OSNKW 2001/1-2/4). W niniejszej sprawie, w świetle poczynionych ustaleń, oskarżony nie tylko samodzielnie dokonał nielegalnego podłączenia, ale i przede wszystkim po jego dokonaniu korzystał z energii elektrycznej w zajmowanym przez siebie mieszkaniu.

Sąd ustalił również następujący stan faktyczny :

W dniu 23 grudnia 2014 roku w I. około godziny 10.30 do sklepu (...) położonego przy ul. (...) weszła M. J., która po wybraniu towaru, płaciła za niego przy ladzie. Za nią w kolejce stał oskarżony S. K. (1). Kiedy M. J. położyła portfel na

ładę, S. K. (1) zabrał go i uciekł ze sklepu. W portfelu tym znajdował się dokument stwierdzający tożsamość innej osoby, tj. dowód osobisty serii (...), działając na szkodę M. J..

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2015 roku w sprawie (...)S. K. (1) został ukarany karą 200 złotych grzywny, za to, że w dniu 23 grudnia 2014 roku około godziny 10.30 w I. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 300 złotych oraz legitymacji szkoły medycznej o łącznej wartości 370 złotych na szkodę M. J..

Przedmiotowy dowód został przez M. J. odzyskany. Nieustalona osoba przesłała jej go pocztą.

Powyższe ustalono na podstawie :

- zeznań świadka M. J. . k 423-424v, 727
- zeznań świadka K. T. k 434-435, 852v
- zeznań świadka K. P. (3) k. 436-436v, 852v
- zeznań świadka K. Ł. k. 439-440, 853
- protokołu odtworzenia monitoringu odnośnie kradzieży w sklepie (...) k. 470-472
- materiału zdjęciowego z zapisu monitoringu odnośnie kradzieży w sklepie (...) k. 473-481
- zapisu monitoringu odnośnie kradzieży w sklepie (...) k. 484, 1006

Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) (k. 491-495v, 726-726v), w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu zachowania , tj. kradzieży dowodu osobistego znajdującego się w zabranym przez niego portfelu na szkodę M. J.. Jego wyjaśnienia tej treści sprzeczne były z uznanymi za wiarygodne niżej opisanymi zeznaniami pokrzywdzonej M. J., która rozpoznała go nadto na rozprawie jako sprawcę zdarzenia, a także zeznaniami świadka K. Ł., która rozpoznała go jako sprawcę zdarzenia w postępowaniu przygotowawczym na tablicy pogłądowej. Wyjaśnienia oskarżonego, który zaprzeczył aby czynu tego dokonał stanowią przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Walorem wiarygodności obdarzono zeznania pokrzywdzonej M. J. (k. 423-424v, 727), które w toku postępowania były jasne i konsekwentne. Świadek w sposób jasny i konsekwentny opisała okoliczności przedmiotowej kradzieży należącego do niej dowodu osobistego oraz szczegółowo opisała wygląd sprawcy. Na rozprawie rozpoznała oskarżonego jako sprawcę kradzieży jej portfela, w którym znajdował się przedmiotowy dowód osobisty. Potwierdziła ona także, że kilka miesięcy po zdarzeniu ktoś przesłał jej przedmiotowy dowód osobisty pocztą i ona nadal się nim posługuje.

Walorem wiarygodności obdarzono również zeznania świadków K. T. (k. 434-435, 852v) i K. P. (3) (k. 436-436v, 853v) oraz K. Ł. (k. 439-440, 853)- osób które obsługiwały klientów w przedmiotowym sklepie (...) w chwili zdarzenia albowiem były one jasne, konsekwentne i ze sobą zbieżne. Świadców ci opisał wygląd zewnętrzny sprawcy. K. T. potwierdziła, że osoba ta dokonała zaboru portfela z zawartością należącego do pokrzywdzonej, a K. P. (3) potwierdziła, że mężczyzna ten uciekał ze sklepu, lecz momentu dokonania kradzieży nie widziała. Świadek K. Ł. z kolei na okazanej jej tablicy pogłądowej (k. 438) rozpoznała oskarżonego jako sprawcę przedmiotowej kradzieży. Zeznała, że bardzo dobrze wówczas się temu mężczyźnie przyjrzała, zapamiętała jego twarz i jest przekonana, że to on wówczas dokonał kradzieży. Wiarygodności jej zeznań nie deprecjonuje fakt, iż na rozprawie nie była już w stanie rozpoznać czy to oskarżony był sprawcą zdarzenia. Rok po zdarzeniu mogła już wyglądu sprawcy nie pamiętać. Na rozprawie potwierdziła, że rozpoznając w postępowaniu przygotowawczym sprawcę na tablicy pogłądowej , była pewna że to on dokonał tego czynu.

Przedmiotowy czyn został też uwieczniony na zapisie monitoringu (k. 484, 990), na którym wyraźnie widać, że to oskarżony dokonał tego czynu.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w dniu 23 grudnia 2014 roku w I., przy ul. (...), na terenie sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu osobistego serii (...), działając na szkodę M. J., tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk .

Na podstawie art. 275 § 1 k.k. karalności podlega posługiwanie się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawo majątkowe, kradzież takiego dokumentu albo jego przywłaszczenie. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza lub dzierżyciela) i objęcie we własne władanie. Chodzi tutaj o faktyczne władztwo nad rzeczą, które w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone. W swych konsekwencjach jednak zabór taki godzi w prawo własności, gdyż sprawca zaboru działa w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, tj. włączenia jej do swego stanu posiadania lub bezprawnego rozporządzenia nią na rzecz innej osoby. Należy podkreślić, że stanowiący istotę kradzieży zabór następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, której mienie (rzecz) zabrano (wyrok SN z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8). Na gruncie przedmiotowej sprawy oskarżony dokonując zaboru w celu przywłaszczenia dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu osobistego serii (...), działając na szkodę M. J. z pewnością wyjął ten dowód osobisty z posiadania ww. i objął go we własne władanie. Kradnąc portfel z pewnością przewidywał, że mógł znajdować się w nim dowód osobisty. Ukradł portfel, a więc przedmiot, w którym zwyczajowo przechowuje się dokumenty, tak jak w tym przypadku właśnie, gdyż znajdował się w nim dowód osobisty.

Sąd ustalił ponadto , że :

S. K. (1) był wielokrotnie karany sędownie, w tym za przestępstwa przeciwko zdrowiu i życiu, jak i przeciwko mieniu . W czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał w pełni zachowana zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem . Nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Posiada jednak zaburzenia osobowości o typie osobowości nieprawidłowej dysocjalnej oraz szkodliwe używanie substancji psychoaktywnych.

Powyższe ustalono na podstawie :

- odpisów wyroków dotyczących oskarżonego k . 16-17, 109-114v, 116-117, 243-244, 401-402, 467-469v
- opinii sądowo-psychiatrycznej k. 677-680
- danych o karalności k . 1160-1161, 1292-1294.

Odnośnie kary :

Sąd w punkcie 6 sentencji wyroku ustalając, że w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X, oskarżony dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 10 stycznia 2015 roku w I. w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 40,00 zł, powodując łączną szkodę w wysokości 190 złotych na rzecz A. B. (1) , czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.k. i na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie wobec oskarżonego umarżono z uwagi na przedawnienie karalności.

Sąd zastosował przepisy art. 4§1 k.k. odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie czynów były dla oskarżonego względniejsze, choćby przez pryzmat art. 46§1 k.k. Sąd uznał, iż przepis art. 46§1 k.k. w brzmieniu sprzed 1.7.2015 r. jest dla oskarżonego korzystniejszy albowiem obecnie art. 46§1 k.k. statuuje obowiązek naprawienia szkody jako obowiązek kompensacyjny do którego zastosowanie mają przepisy prawa cywilnego. W dacie zaś popełnienia czynu obowiązek ten miał charakter środka karnego z zastosowaniem dyrektyw

wymiaru kary. Środek karny przewidziany w art. 46 kk oprócz funkcji kompensacyjnej pełni także funkcję represyjną, stąd przy jego orzekaniu należy uwzględnić unormowanie art. 4 § 1 kk (wyrok SA w Lublinie z dnia 21.11.2012r. , II AKA 234/12 , Lex 1246772 , OSA 2013/ 7/3-57). W podobnym duchu wypowiedział się SN w wyroku z dnia 23.05.2013 r. , III KK 102/ 13 , Lex 1315620. Stosując reguły intertemporalne zawarte w kk , w szczególności zaś art. 4§1 kk , przy dekodowaniu treści normy prawnej wynikającej z przepisów ustawy poprzednio obowiązującej należy uwzględnić to rozumienie owych przepisów , jakie przyjmowano powszechnie w orzecznictwie w czasie występowania okoliczności faktycznych będących przedmiotem oceny prawnej .

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia opisanych wyżej czynów Sąd wymierzył mu kary :

1. Za czyn polegający na tym, że w okresie od lipca 2014 roku do 3 listopada 2014 roku w I. znęcał się psychicznie i fizycznie nad P. Z. (1) w ten sposób, że wywoływał awantury, w trakcie których używał wobec pokrzywdzonej słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe poniżając jej godność osobistą, groził jej pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, uderzał rękoma po głowie i plecach, ciągnął za włosy, a w dniu 3 listopada 2014 roku uderzając ją dwa razy ręką w twarz, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa i rany tłuczonej nosa, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jej narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni, przy czym mu zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk, którą odbył w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r. , tj. czyn z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk- karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

2. za czyn polegający na tym, że w okresie od 30 października 2014 roku do dnia 6 listopada 2014r. w I. w mieszkaniu przy ul. (...) dokonał kradzieży energii elektrycznej w ten sposób, że podłączył przewód elektryczny do oświetlenia na strychu, a następnie przez okno doprowadził przewód do swojego mieszkania z pominięciem swojego licznika, czym działa na szkodę właścicielki kamienicy B. B. (3), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r. ,tj. czyn z art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk , na podstawie art. art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk - karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności

3. za czyn polegający na tym, że w dniu 23 grudnia 2014 roku w I., przy ul. (...), na terenie sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu osobistego serii (...), działając na szkodę M. J., tj. czyn z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk , podstawie art. art. 275 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk , karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

4. za czyn polegający na tym, że w dniu 9 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...), dokonał rozboju na L. S., w ten sposób, że po uprzednim użyciu wobec niej przemocy w postaci popchnięcia w wyniku czego L. S. upadła na chodnik oraz następnie uderzenia pięścią w głowę, powodując u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy po lewej stronie, naruszające jej nietykalność cielesną, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością portfela, dowodu osobistego, karty bankomatowej (...), kluczy do mieszkania, telefonu komórkowego m-ki N., powodując szkodę w łącznej wysokości 60,00 zł., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r., i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., z tym ustaleniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi , tj. czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk , na podstawie art. art. 283 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk - karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

5. za czyny polegające na tym, że :

- w dniu 1 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania numer (...), w ten sposób, że przy użyciu śrubokrętu spowodował trwale uszkodzenia poszycia zewnętrznego drzwi wraz z zamkami oraz uszkodzenia futryny, w wyniku czego powstały łączne straty w wysokości 900,00 zł. na szkodę B. B. (3), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

- w dniu 2 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia dwóch par drzwi wejściowych –przesuwnych, dwuskrzydłowych do sklepu (...) w ten sposób, że wielokrotnie kopiąc i uderzając w ich powierzchnię spowodował zbitcie ich przeszklonych części oraz odgięcie ramy prowadnic, w wyniku czego powstały straty w łącznej wysokości 7.306,20 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. J. z/s w I. ul. (...) (dawnej (...) – (...)), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., z tym ustaleniem , że czyn ten stanowi występki z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk,

- ustalając, że oba te czyny popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk , na podstawie art. art. 288 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk - karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

6. za czyny polegające na tym, że :

- w dniu 22 listopada 2014r. w I. przy ul. (...) w sklepie „(...)” dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci jednego opakowania skarpet firmy (...) o wartości 19,99 zł., jednej sztuki czapki R. o wartości 49,99 zł., 1 sztuki spodni N. o wartości 149,99 zł., 1 sztuki butów firmy (...) (...) o wartości 239,99 zł.,1 sztuki koszulki firmy (...) o wartości 29,99 zł., 1 sztuki czapki zimowej (...) o wartości 39,99 zł. oraz 1 sztuki bokserek męskich firmy (...) wartości 34,99 zł. o łącznej wartości 564,93 zł. działając na szkodę firmy (...) SA z/s w K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r. , tj. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

- w dniu 31 grudnia 2014r. w I. przy ul. (...) z siedziby (...)z biurka, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy (...) (...) wraz z kartą (...) o numerze wywoławczym (...)wartości 100,00 zł. na szkodę F. (...) z/s w W. oraz telefon komórkowy S. (...) nr (...) wraz z kartą (...) o numerze wywoławczym (...)wartości 700,00 zł. na szkodę K. P. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt(...) m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

- w dniu 05 stycznia 2015r. w I. przy ul. (...) w punkcie sprzedaży (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zestawu w postaci telefonu komórkowego (...)m. oraz tabletu (...)o łącznej wartości 1.758 zł. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. ul. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...)m.in. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, którą odbywał w okresach od

09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk,

- ustalając, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk - karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

7. za czyn polegający na tym, że - w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X - w dniu 10 stycznia 2015r. w I. w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdującego się w portfelu dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, tj. dowodu osobistego na nazwisko A. B. (1) oraz usunął dokument prawo jazdy na nazwisko A. B. (1) nie mając prawa wyłącznie nim rozporządzać, czym działał na szkodę A. B. (1), tj. czyn z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk - karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

8. za czyn polegający na tym, że - w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu S. K. (1) opisanego w rubrum wyroku w punkcie X - wina oskarżonego polegała również na tym, że w dniu 10 stycznia 2015r. w I. przed sklepem (...) zrzucił A. B. (1) próbującą go zatrzymać po dokonanej kradzieży ze swoich pleców na chodnik, w wyniku czego A. B. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia ze skręceniem stawu barkowo – obojczykowego prawego, które to obrażenia naruszyły funkcjonowanie narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia w części kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 września 2008r. sygn. akt (...) m.in.. za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk, którą odbył w okresach 09.10.2003r. do 26.05.2004r. i od 11.08.2005r. do 21.09.2005r. i od 03.05.2010r. do 14.02.2013r., tj. czyn z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. art. 157 § 1 kk przy zastosowaniu art. art. 4 § 1 kk - karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu kary w takiej właśnie wysokości są odpowiednie i stosownie do treści art. 53 § 1 kk ich rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru kary Sąd uwzględnił uprzednią wielokrotną karalność sądową oskarżonego i popełnienie czynów poza czynami z art. 275 par. 1 kk i art. 276 kk w warunkach recydywy oraz okoliczności i sposób popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na szkodę P. Z. (1) oraz czynu z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na szkodę A. B. (1). Oskarżony bez żadnej wyraźnej motywacji, jedynie w celu spowodowania po stronie pokrzywdzonej P. Z. (1) cierpienie fizycznych i psychicznych i wyładowania swojej agresji popełnił przestępstwo na szkodę osoby dla siebie wówczas najbliższej, którą winien się opiekować, wykorzystując przy tym przewagę fizyczną i zależność psychiczną pokrzywdzonej. Oskarżony swoim zachowaniem odnośnie przypisanych mu czynów ujawnił pogardę dla najważniejszych dóbr chronionych prawnie, w tym przede wszystkim zdrowia, ale i mienia. Wskazać także należy, że jeśli chodzi o przestępstwo znęcania się nad pokrzywdzoną P. Z. oskarżony działał również w stanie po spożyciu narkotyków, co stanowi okoliczność obciążającą. Wreszcie nie sposób nie dostrzec odnośnie czynów zarzuconych oskarżonemu polegających na zaborze w celu przywłaszczenia mienia wyjątkowo błahej przyczyny zachowań oskarżonego, którą była chęć zdobycia pieniędzy i utrzymania się w ich posiadaniu. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował fakt przyznania się przez oskarżonego do popełnienia czynów z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz czynów z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, a także czynu z art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk, wymierzając oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną w wysokości od 2 lat pozbawienia wolności (najwyższa z podlegających łączeniu kar) do 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (suma łączonych kar jednostkowych). Określając wymiar kary łącznej Sąd zastosował zasadę

asperacji, czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. Sąd miał na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, co zdecydowało o braku podstaw do zastosowania w stosunku do oskarżonego zasady pełnej absorpcji. Sąd nie znalazł bowiem przyczyn, dla których sprawca tak różnorodnych czynów miałby być nadmiernie premiowany. Sąd wziął pod uwagę jednak i te okoliczności, tj. fakt, iż pomiędzy czynami przypisanymi oskarżonemu, za które wymierzono mu kary jednostkowe, nawet pomimo różnicy w ich kwalifikacji prawnej, w istocie istnieje związek czasowy, zostały one bowiem popełnione w zbliżonym okresie.. W tej sytuacji, ze względów odnoszących się do celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, zdaniem Sądu zasadne było zastosowanie zasady asperacji, co znajduje odzwierciedlenie w wysokości orzeczonej kary łącznej.

Na marginesie wskazać należy, iż wobec faktu, iż część przestępstw, za które oskarżony został skazany w niniejszej sprawie, wchodziła w skład ciągu przestępstw, przy określaniu podstawy prawnej kary łącznej Sąd zastosował także art. 91 § 2 kk. Sąd stoi natomiast na stanowisku, wbrew twierdzeniom podawanym niekiedy w orzecznictwie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 maja 2006 r., sygn. akt II AKa 126/06, Prok. i Pr. 2007/2/14), iż przepis art. 91 § 2 kk nie może stanowić samodzielnej podstawy orzekania o karze łącznej. Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie wynika to w sposób oczywisty z faktu, iż art. 91 § 2 kk nie określa samodzielnie żadnych zasad orzekania kary łącznej, a jedynie nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego „Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”. Takimi przepisami w omawianym przypadku jest art. 86 § 1 i 2 kk, które także należało powołać w podstawie prawnej omawianego rozstrzygnięcia. Wobec wymiaru orzeczonej kary Sąd nie miał możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary, wobec czego nie poddano niniejszej sprawy analizie pod kątem przesłanek z art. 69 § 1 i 2 kk.

Oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany sądownie. Mimo uprzedniej wielokrotnej karalności i wymierzanych kar, wymieniony nie przestrzegał porządku prawnego, o czym świadczy niniejsze postępowanie. Powyższe – zdaniem Sądu – dowodzi o nasilaniu się u oskarżonego skłonności do lekceważenia porządku prawnego i braku skuteczności dotychczas stosowanych środków reakcji karnej. W takim przypadku realne oddziaływanie wychowawcze ograniczyć się może do wymiaru kary, która swoją dolegliwością winna uświadomić mu stopień naganności popełnionych przez niego czynów oraz fakt obowiązywania określonych wartości społecznych. Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż kara łączna 5 lat pozbawienia wolności pozwoli na efektywne oddziaływanie prewencyjne i da mu szansę wyrobienia w nim pożądanej przez prawo postawy ukierunkowanej na przestrzeganie porządku prawnego.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód poprzez zapłatę na rzecz L. S. kwoty 60,00 złotych, na rzecz B. B. (3) kwoty 900,00 złotych, na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. J. z/s w I. (dawnej (...) – (...)) kwoty 7.306,20 złotych, na rzecz (...) SA z/s w K. kwoty 564,93 złotych, na rzecz F. (...) z/s w W. kwotę 100,00 złotych, na rzecz K. P. (1) kwotę 700, 00 złotych, na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s w L. kwotę 1.758,00 złotych.. Zgodnie z art. 46 § 1 kk, w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonej lub innej osoby – orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia szkody.

Mając na uwadze konieczność odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty – stosownie do dyspozycji art. 624 § 1 kpk.

SSR Magdalena Buda-Chmielewska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

(...)